

Curierul Adventist

13 Marea sărbătoare de la Cernica

18 Idoli și realități

22 TinServ — Tineri în Serviciu Voluntar

26 Dumnezeu era pregătit în ziua în care
s-au închis băncile

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Ernest Szász

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95
E-mail: curierazs@fx.ro

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scriitori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniște nr. 29. nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVIII nr. 1**

Fără Duhul lui Dumnezeu, numai cunoașterea Cuvântului Său nu este de nici un folos. Teoria adevărului, neînsoțită de Duhul Sfânt, nu poate reînvia sufletul și nici sfîrșii inima. Cineva poate cunoaște foarte bine poruncile și făgăduințele Bibliei: dar, dacă Duhul lui Dumnezeu nu întipărește adevărul în inimă, caracterul nu va fi transformat. Fără iluminarea Duhului Sfânt, oamenii nu vor fi în stare să distingă adevărul de rătăcire și vor cădea pradă ispitelor iscusite ale lui Satana... Noi nu-L putem ține pe Domnul Hristos în afara vieții noastre de aici pe pământ și totuși să fim împreună cu El în ceruri.

În parabolă, fecioarele înțelepte aveau untdelemn și în vasele pe care le aveau împreună cu lămpile lor. Lumina lor a ars cu aceeași flacără în tot timpul nopții de veghe. Aceasta a ajutat la mărirea iluminăției în onoarea mirelui. Strălucirea în întuneric a ajutat la iluminarea drumului spre casa mirelui, spre ospățul nunții.

Tot așa și urmașii Domnului Hristos trebuie să răspândească lumină în întunericul lumii. Prin Duhul Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu este o lumină, de îndată ce devine o putere transformatoare în viața aceluia care l-a primit. Sădind în inima lor principiile Cuvântului Său, Duhul Sfânt dezvoltă atunci în oameni atributele lui Dumnezeu. Lumina slavei Sale – caracterul Său – trebuie să strălucească în urmașii Săi. În acest fel, ei trebuie să-L slăvească pe Dumnezeu, să lumineze calea spre casa Mirelui, spre cetatea lui Dumnezeu, la ospățul nunții Mielului.

Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii, sunt o descoperire a caracterului iubirii Sale.

Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 279, 281, 282, 283

„Uniți în Cuvânt”

Aron Moldovan

Titul acestui editorial constituie deviza Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru primul an al celui de-al treilea mileniu al erei creștine. Deși biserica este formată din persoane diferite ca limbă, experiență de viață, nivel de instruire, înzestrare intelectuală și ereditate, trebuie să cultivăm unitatea în înțelegerea învățăturilor esențiale ale Sfințelor Scripturi. După cum turma cunoaște glasul păstorului și îl urmează cu încredere, la fel urmașii lui Isus Hristos trebuie să-I cunoască voia și să calce pe urmele Sale.

Este adevărat că biserica nu trebuie să cultive o mentalitate de turmă, oile lui Dumnezeu sunt ființe raționale, libere și responsabile, având fiecare propria sa personalitate și datorii specifice. Totuși, copiii lui Dumnezeu trebuie să formeze un singur trup spiritual, care se supune legilor întregului, în vederea împlinirii scopurilor pentru care există. Ei nu trebuie să fie ca niște oi risipite, unii crezând una, iar alții având convingeri opuse. Factorul care ne ajută să fim uniți este armonia în înțelegerea adevărilor fundamentale ale Bibliei. Următoarele condiții asigură această armonie:

1. Să asimilăm Cuvântul. Adevărul trebuie interiorizat, „să fie în adâncul inimii” (Ps. 51,6), hrănindu-ne „cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4). Dragostea și respectul față de Cel ce a inspirat Cuvântul ne vor face să-l savurăm (vezi Ier. 15,16).

2. Să învățăm unii de la alții. Faptul că suntem diferiți nu este un dezavantaj decât pentru cei egoiști. Din contră, diversitatea este în favoarea fiecăruia și a tuturor. Numai Dumnezeu este atotștiutor și atotputernic. Unirea sporește atât cunoașterea, cât și puterea. Privind fiecare adevărul din punctul său de vedere și cumulând rezultatele, ne vom îmbogăți cu toții.

3. Să conlucrăm cu reprezentanții aleși ai bisericii. Cei aleși de biserică în funcții de conducere sunt oameni cu defecte și slăbiciuni, dar Dumnezeu îi recunoaște așa cum sunt și le-a conferit autoritate și le acordă ajutor special pentru a-și îndeplini chemarea. Respectul ce li se cuvine și apelarea la ajutorul lor pentru înțelegerea adevărului vor caracteriza conduita adevăraților credincioși.

4. Să cerem călăuzirea Duhului Sfânt. Numai Duhul, care a inspirat Cuvântul, ne poate ilumina mintea pentru înțelegerea lui. Oricâtă inteligență și instruire ar poseda cineva, pentru o corectă înțelegere a adevărilor, este dependent de călăuzire supranaturală. „Mintea noastră, al nostru gând / Rătăcește fără Tine / Dacă Tu Spiritul Sfânt / Nu ni-L dai să ne lumine.” Așa cântăm și așa este!

5. Să cultivăm umilința. Nu este nevoie să ne subestimăm sau să vorbim mereu de propriile noastre slăbiciuni și greșeli. Dar trebuie să ni le cunoaștem și să le recunoaștem pentru a putea colabora cu Divinitatea în

procesul cunoașterii adevărului. Cine nu-și recunoaște boala nu va apela la medic. Cei care au păreri prea înalte despre ei înșiși nu sunt dispuși să învețe nici de la oameni, nici de la Dumnezeu.

6. Să punem în aplicare adevărul cunoscut. Cunoștința care duce la mântuire nu poate fi obținută în același fel în care se obține cunoașterea intelectuală. Prin eforturi intelectuale, oamenii pot deveni buni fizicieni, biologi, psihologi sau astronomi, fără să-L cunoască pe Creator în mod experimental. Dar nimeni nu poate deveni un creștin autentic, chiar dacă este un mare teolog, fără să pună în practică adevărul cunoscut. Doar dacă „vrea cineva să facă voia Lui”, „dacă aude cineva cuvintele Mele și le face”, a spus Mântuitorul, își va avea casa credinței zidită pe stâncă (vezi Ioan 7,17; Matei 7,24).

7. Să facem deosebire între principiile de conduită și aplicarea lor. Biblia nu ne înfățișează doar legi. Cea mai mare parte a ei se ocupă de aplicarea acestora în situații diverse. Obligația de a iubi nu este anulată de răutatea celui care trebuie iubit, dar felul în care se manifestă dragostea diferă în cazul unui copil răzvrătit față de cel al unui copil respectuos și ascultător. Respectul față de Dumnezeu trebuie manifestat în orice condiții, dar forma concretă în care se manifestă depinde de împrejurări etc.

8. Să privim adevărul în perspectiva luptei dintre bine și rău. De mii de ani, Dumnezeu și agenții Săi se află în luptă cu Satana și cu agenții lui. Până la biruința binelui asupra răului, lupta va continua. Evenimentele care au loc pe pământ contribuie la clarificarea problemelor în dispută: caracterul lui Dumnezeu și cel al adversarului Său. Ființele inteligente din univers privesc la acest conflict cu interes. Privind istoria în perspectiva marii lupte dintre bine și rău, dispunem de un cadru excepțional de înțelegere a adevărului biblic.

9. Să respectăm contextul adevărului. Biblia nu ne înfățișează adevărul mântuirii în mod sistematic. Pentru înțelegerea sa corectă, trebuie să se țină seamă de contextul ei literar, de contextul istoric, de contextul geografic, de contextul social. Dacă se știe cine a scris, cui a scris, de ce a scris, când, unde și în ce condiții a scris, se poate da mult mai ușor o interpretare corectă textului sacru.

10. Să recunoaștem imperfecțiunile profeților. Profeții n-au fost nici infailibili, nici atotștiutori. Ei erau oameni limitați, supuși greșelii. Deși Dumnezeu a controlat activitatea lor, pentru a nu denatura mesajul pe care li l-a încredințat, ei s-au folosit de cele mai multe ori de propriile lor cuvinte imperfecte și de tiparele de gândire ale timpului lor. Nu cuvintele profeților, luate separat, sunt inspirate, ci profetul și mesajul comunicat prin Duhul Sfânt. În ciuda unor așa-numite greșeli, nici un adevăr necesar pentru mântuire nu este denaturat.

CURIERUL ADVENTIST

IANUARIE – 2001

CUPRINS

- 3 Editorial
- 5 La început de an
- 6 După căsătorie
urmează o căsnicie
- 9 Zidurile mâinii
- 12 Angajamentul
nostru
- 13 Marea sărbătoare
de la Cernica
- 18 Idoli și realități
- 22 TINSERV – Tineri în
Serviciu Voluntar
- 24 În ajutorul români-
lor din Germania
- 25 Colțul copiilor
- 26 Dumnezeu era pre-
gătit în ziua în care
s-au închis băncile
- 29 Știri

Nu doar pentru Curier

Am încredere în lucrarea dv. și rog pe Tatăl ceresc să vă susțină în continuare. Aș vrea să luați în considerare următoarele idei:

1. Consider o mare pierdere dacă pastorul, prezbiterul și ceilalți frați răspunzători de programele din comunități nu dezbat îndeajuns (sau deloc) articolele din fiecare număr al *Curierului Adventist*. Cred că s-ar putea da sugestii în acest sens.

De multe ori se insistă pe învățături inaplicabile sau cu aplicație restrânsă la zilele noastre, în loc să se discute cu biserica sau pe vârste articolele din *Curier*, atât de clare, de novatoare pentru timpul nostru.

2. Sugerez să existe (în afară de președinții conferințelor și alți colaboratori) tineri cu aptitudini de reporter. Ei să se deplaseze acolo unde sunt evenimente mai însemnate și să le prezinte cât mai viu pentru *Curierul Adventist*. Atâtea mărturii care ar învia populația Domnului pier în anonimat sau ajung cu întârziere în paginile revistei, iar uneori se pierde mult din valoarea lor.

3. Cred că este bine să se lucreze și pe viitor la această revistă, așa încât toate vârstele să-și găsească o expresie cât mai bună.

4. Comitetul de redacție să contacteze un manager bun; el să facă un plan de mobilizare a localităților mici, cu prezență adventistă și fără posibilități de a construi un locaș de închinare potrivit cu nevoile lor. Să se înfrățească toate grupele sau comunitățile mici aflate în această situație și, prin colecție comune și prin participarea la muncă în mod colectiv, să se facă un plan cât mai eficient, așa încât în cca doi ani să se poată construi un număr însemnat de biserici.

5. Să se facă apeluri pentru înscrierea pe meserii a fraților și sursorilor doritori să lucreze un număr de zile potrivit profesiei pe care o au, atunci când

sunt solicitați. S-ar putea construi grădinițe, cabinete medicale, școli, magazine etc.

Printr-o astfel de mobilizare a poporului lui Dumnezeu, s-ar da elan și încredere societății în care trăim.

Pe timpul lui Neemia, preoții au zidit o dată cu poporul. Ar fi înțelept ca majoritatea pastorilor să ofere o săptămână din concediul dumealor pentru lucrări, mai concret pentru muncă fizică la Stupini, Cernica, în tabere etc.

6. *Curierul* poate chema la înființarea unor școli pe meserii. Adventiștii au fost vestiți ca fiind cei mai buni meseriași în localitățile lor. Astăzi, se pare că traversăm o criză, poate și din cauză că mulți lucrează peste hotare. Dar se poate analiza ideea înființării unor școli pentru zugravi, croitori, zidari, tâmplari, apicultori, șoferi, vulcanizatori.

Mulți tineri, când ar putea să rămână spirituali, intră în cercuri de oameni vicioși, doar pentru că nu au alt mediu în care să învețe meseria pe care o iubesc.

Curierul Adventist poate mobiliza anumite compartimente ale bisericii și nu ar fi rău ca și oamenii de afaceri să poată scrie și anunța unele oferte utile pentru comunitatea adventistă.

Vă doresc mult succes!

Laudel Grecea, Pui, Hunedoara

Mulțumim pentru sugestiile pe care ni le dați cu privire la îmbunătățirea calității *Curierului Adventist*.

Încurajăm să se organizeze dezbateri în bisericile locale pe teme abordate în *Curier*, în speranța că acestea nu se vor transforma în polemici păgubitoare.

Toate celelalte sugestii ni se par interesante, deși unele ar comporta discuții numeroase în vederea eventualei aplicări a lor. Le punem în atenția administratorilor de la conferințe și de la Uniunea de Conferințe, cărora li se adresează în primul rând.

Așteptăm și alte scrisori. – Redacția

La început de an

Adrian Bocăneanu

Ultimele săptămâni ale anului au fost încărcate cu multe dezbateri și întâlniri de planuire pentru activitățile anului 2001. Între acestea, s-au aflat și comitetele de sfârșit de an ale uniunii (19 noiembrie) și ale conferințelor. O parte a agendei acestor comitete ar putea fi privită ca sarcini de rutină, chestiuni care revin periodic și se rezolvă potrivit unor reguli urmate an de an. Viața spirituală a credincioșilor și cursul evenimentelor din bisericile locale continuă fără să aștepte hotărârile acestor comitete și fără să fie prea mult influențate de dezbaterile și deciziile conducătorilor. Văd o asemănare cu mersul naturii – cursul râurilor, cântecul păsărilor și pârguirea fructelor nu depind de schimbările de guvern sau de acțiunile parlamentului. Această observație ne dă o lecție bună de umilință și ne clădește încrederea în lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii.

Hotărârile cele mai importate ale conducătorilor sunt acelea care recunosc legile ce guvernează creșterea sănătoasă a vieții spirituale și a mărturiei bisericii. Trebuie înțeles timpul în care Dumnezeu cheamă biserica Sa într-o anumită direcție. Atunci inițiativele și tonul care vin din partea conducerii vor fi înțelese ca reprezentând chemarea precisă a lui Dumnezeu și urmate de cei cu o orientare corectă.

Pentru următorii cinci ani, adică perioada dintre două sesiuni ale Conferinței Generale, tema generală pusă în fața bisericii din toată lumea pentru rugăciune și acțiune este unitatea. O simplă privire asupra bisericii la această cumpănă dintre secole explică motivul. Doisprezece milioane de credincioși, răspândiți pe toată fața pământului, poartă cu ei, în mod inevitabil, o diversitate incredibilă. Nu trebuie să privim prea departe și să vedem că, în același teritoriu, între cei care aparțin aceleiași culturi și vorbesc aceeași limbă, sunt diferențe de vârstă, de temperament, de personalitate, de nivel material, educațional și social. Unii sunt adventiști de a patra sau a cincea generație, alții tocmai au intrat în biserică. Când traversăm prima graniță spre un alt grup de credincioși adventiști, devenim conștienți de alte diferențe în ce privește limba, mediul social și religios în care se trăiește credința, istoria și perspectivele bisericii. Trecând de pe un continent pe altul, diferențele devin și mai mari. Unitatea unei biserici internaționale nu se atinge exact în același mod ca unitatea unei familii sau a unui grup mic, în care există relații directe și permanente și membrii grupului se modelează între ei, chiar fără să aibă această intenție.

Unitate prin Cuvântul lui Dumnezeu

Pentru o biserică de asemenea proporții, în care nu poate exista nici o relație directă între cei mai mulți dintre cei care o compun, unitatea nu se realizează prin influență și modelarea reciprocă, ci printr-o realitate care îi influențează și îi modelează în același timp pe toți, și anume Dumnezeu. „El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile” (Fapte 17,25). El lucrează pentru unitatea bisericii Sale prin Duhul Sfânt, în experiența studierii Cuvântului lui Dumnezeu, a închinării, a mărturisirii și a slujirii, în vederea împlinirii misiunii și a realizării fericitei speranțe a tuturor credincioșilor.

Recunoscând rolul fundamental al Cuvântului lui Dumnezeu în crearea unității acestei familii uriașe și diverse, Conferința Generală a așezat în fața noastră, pentru primul an din următorul ciclu de cinci, tema unității prin Cuvântul lui Dumnezeu. Și comitetul uniunii noastre a recunoscut cu bucurie această chemare și a hotărât să o așeze la temelie tuturor planurilor și inițiativelor pentru anul 2001. Fiecare credincios, fiecare pastor, fiecare comunitate trebuie să re trăiască experiența reînnoirii spirituale și religioase a lui Israel, ca urmare a descoperirii cărților sfinte în ruinele templului din Ierusalim, pe vremea tânărului împărat Iosia (2 Împ. 22).

Dorim să recunoaștem că Sfânta Scriptură este mai mare, mai importantă, mai prețioasă decât oricare alte interese și preocupări ale noastre. De aceea vrem să-i dăm locul care i se cuvine în viața noastră zilnică, în predicare, în mărturie și în deciziile noastre.

Știm că cercetarea Cuvântului nu este o sarcină simplă, chiar la nivel individual. Cu atât mai mult ne dăm seama că înțelegerea și aplicarea Cuvântului ridică multe dificultăți când este vorba de colectivități mari, de mii și milioane de credincioși. Dar nu trebuie să renunțăm. Nu putem să ne bazăm unitatea pe hotărâri și pe documente. Când sunt scrise și votate corect, asemenea declarații și decizii sunt de mare ajutor, dar nu pot înlocui unitatea profundă dobândită prin lucrarea directă a Duhului lui Dumnezeu asupra fiecărui credincios prin Cuvântul lui Dumnezeu, „până vom ajunge toți la unirea credinței” (Efes. 4,13).

Sarcinile dificile – și unitatea prin Cuvânt este o sarcină dificilă – cer nu numai minte limpede, ci și o inimă plină de dragoste. Cum spune Pavel, „credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (vers. 15). Acesta este idealul pe care ni-l pune în față Dumnezeu, pentru anul 2001.

După căsătorie urmează o căsnicie

O căsnicie reușită presupune o continuă viețuire, împărtășire și creștere zilnică în ce privește voința lui Dumnezeu pentru noi.

Nancy Van Pelt

Când a intrat pe ușa bisericii, m-am gândit că este cel mai prezentabil și mai atrăgător bărbat pe care l-am văzut vreodată! Harry locuia temporar la o bază militară în apropiere de orașul în care locuiam eu. Cu ocazia primei noastre întâlniri, am mers la un loc de agrement, unde am aruncat monede de câțiva cenți în vase care urmau să fie ale noastre, dacă monedele cădeau înăuntru. Am câștigat astfel două vase, pe care, în glumă, am spus că le vom folosi pentru căminul nostru, după ce ne vom căsători și vom ajunge misionari pe alte continente.

Am continuat să ne întâlnim și ne-am îndrăgostit din ce în ce mai mult. În cele din urmă, Harry a propus să ne căsătorim și am intrat în febra nunții. Căsătoria a avut loc acasă la părinții mei, unde aveam o vedere spre apă. Organistul a intonat primele note din „Corul de nuntă”, din *Lohengrin*, și am pornit pe culoar. Deși fetița care avea florile a început să plângă și a refuzat să împrăstie petalele de trandafir, am avut o nuntă ca în povești. Ceremonia s-a desfășurat ca pe roate. A fost o zi plină de fericire. Toți au fost de acord că am avut o nuntă pitorească și romantică.

Dar, după nuntă, vine o căsnicie.

Se statornicește realitatea

Cele mai multe cupluri de nou-căsătoriți descoperă că, în câteva zile după luna de miere, realitatea lovește repede și adânc. Da, soțul și soția se simt îmbătați de emoția instalării în prima lor locuință, dar trebuie să fie pregătiți de asemenea pentru dezamăgirea care urmează cu siguranță – un declin al fericirii și al încântării, al interesului deplin pe care l-au avut unul pentru altul. Așa s-a născut expresia: „S-a terminat luna de miere”.

Mirele suferă mai mult decât mireasa de simptome severe de deziluzie. Soțul are tendința să fie iritat din cauza pierderii libertății, a noilor obligații din cămin și a grijiilor de ordin financiar. Dar mireasa se simte dezamăgită atunci când soțul, cu care abia s-a căsătorit, începe să nu-i mai acorde toată atenția. În curând, măștile purtate de fiecare înainte de căsătorie cad și apare adevărata personalitate, cu dispozițiile și cu temperamentul ei.

De obicei, primul an este cel mai plin de pericole în majoritatea căminelor – jumătate dintre cei proaspăt căsătoriți spun că se confruntă cu mari probleme de familie. Cei nou-căsătoriți vorbesc despre înmulțirea drama-

tică a certurilor dintre ei după căsătorie, despre tendința de a-l critica pe partenerul lor, până atunci perfect, și despre sentimentele personale de încredere în sine.

În primele 12 luni, o familie nouă trebuie să facă față celor mai multe probleme, având cea mai puțină experiență. Într-adevăr, viitorul căsniciei depinde de adaptarea care are loc în această perioadă. Timpul în care cei de curând căsătoriți pot să învețe cel mai mult îl reprezintă primele șase săptămâni după căsătorie. În mod treptat, ei învață că trebuie să-l împartă pe partenerul lor, că nu pot avea sută la sută din preocuparea, afecțiunea, timpul sau atenția lui. Serviciul, părinții, prietenii și rudele – toți au cerințe.

De asemenea, în această fază a deziluziei, tânără soție poate fi șocată să descopere că soțul ei, de obicei bine îngrijit, are o respirație neplăcută sau este nebarbierit când se scoală. Lui poate să i se pară exasperant faptul că soția trage prea mult pătura peste ea, lăsându-l dezvelit, și că ea scrâșnește din dinți. Alți nou-căsătoriți descoperă fără bucurie cât de mult timp, cât efort și câți bani sunt necesari pentru întreținerea locuinței. Deși majoritatea celor care se căsătoresc sunt destul de realiști să înțeleagă că întreținerea unei locuințe ia timp, ei nu își dau seama de cât timp și efort este nevoie pentru cumpărături, pentru gătit și pentru menținerea unei gospodării, cu treburi care nu se termină niciodată.

Ceea ce ne ajută să nu disperăm este faptul că avem tendința să visăm mai mult la fericire decât la trudă. Dacă ne-am imagina doar ceea ce ține de rutina căsniciei, nici unul dintre noi nu s-ar căsători vreodată! Faptul că 6 din 10 familii noi din Statele Unite se destramă dovedește că deziluzia se instalează devreme, aspru și repede.

Dar, după ce mai câștigă puțină experiență, îți dai seama că familia, căsnicia ta va supraviețui, chiar dacă aveți unele dezacorduri. De asemenea, învățați că unele certuri sunt inevitabile. Puteți să fiți în continuare prieteni și o pereche de îndrăgostiți, deși nu totdeauna sunteți de acord în fiecare problemă. Veți învăța, de asemenea, că, deși nu puteți rezolva orice problemă pe care o întâmpinați, acesta nu constituie un semnal al sfârșitului căsniciei voastre. Când ați ajuns aici, puteți să fiți mai puțin neliniștiți cu privire la necazurile care apar și să înțelegeți că aceasta se întâmplă chiar și în cele mai bune relații.

Fiecare an pe care îl petreceți împreună ca soț și soție vă sporește șansa de a rămâne căsătoriți. Când ajungeți la a cincizecea aniversare, posibilitatea divor-

țului începe să scadă an după an.

Ce face ca soțul și soția să fie fericiți?

Este greu să izolăm factorii care determină fericirea soțului și a soției. Dar felul în care reacționăm față de partenerul nostru în trei domenii fundamentale ne determină în mare măsură gradul de fericire. Aceste domenii sunt: (1) așteptările noastre pentru viitor, (2) tiparele de comunicare și (3) felul în care luăm hotărâri și rezolvăm neînțelegerile.

Așteptările. Este important ca așteptările să fie clarificate la începutul căsniciei. Gradul în care înțelegem așteptările și convenim asupra lor mai dinainte determină în ce măsură ne vom înțelege bine după aceea. Când ambii parteneri au puncte de vedere comune, ei pot construi cu încredere pentru viitor, unul făcând un lucru, iar celălalt, altul. La sfârșit, se vor bucura amândoi de rezultate reciproc satisfăcătoare pentru că și-au unit eforturile. Dacă unul dorește o locuință simplă, fără un confort sporit sau îmbunătățiri, iar celălalt dorește o casă cu două niveluri, într-un stil din secolul al 17-lea sau al 18-lea, vor ajunge repede la neînțelegeri.

De obicei, așteptările se concentrează asupra a cinci domenii de bază: (a) felul în care dorim să fim tratați unul înșine, (b) concepția noastră despre modul în care partenerul nostru dorește să fie tratat, (c) convingerea noastră despre responsabilitățile și drepturile care ne revin, (d) concepția noastră despre responsabilitățile și drepturile care i se cuvin partenerului nostru și (e) ceea ce așteptăm de la căsnicie pe termen lung.

Unii tineri căsătoriți neagă faptul că au astfel de așteptări sau consideră că le pot schimba, așa încât să se potrivească oricărei situații care apare. Dar așteptările nu pot fi schimbate așa de ușor. Ele se acumulează timp de o viață și devin parte intimă din noi. Ar fi extrem de greu să le schimbăm. Așteptările tale fac parte din noi la fel ca respirația noastră. Așa cum nu suntem conștienți că inspirăm și că expirăm, nu ne dăm

seama cât de adânc sunt întipărite așteptările noastre în noi.

Cu cât trebuie să fie făcute mai multe schimbări, cu atât va fi mai dificil. Căsnicia care cere cele mai puține schimbări în domeniile economic, social, în cel al personalității și în cel religios au cele mai mari șanse de reușită. Căsnicia care cere cele mai multe schimbări între persoane cu o moștenire culturală foarte diferită are cele mai mari șanse de eșec.

Singura cale logică este deci ca toate așteptările să fie clarificate înainte de căsătorie, discutându-le deschis și onest. Dacă așteptările unuia dintre parteneri sunt opuse așteptărilor celuilalt, va trebui să găsească o modalitate prin care să le modifice, să le accepte sau să renunțe la ele. Atitudinea pe care o iau unii – că singura metodă de a face lucrurile este cea pe care o consideră ei potrivită – trebuie abandonată. Trebuie să înțelegem că există mai multe variante pentru a realiza orice lucrare.

Evident, va fi cu atât mai puțin necesar ca așteptările să fie clarificate după căsătorie, cu cât ele vor fi clarificate mai mult înainte de căsătorie. Oricât ar încerca partenerii, nu vor putea să le prevadă pe toate. Vor urma încă multe adaptări. Dar tocmai aceasta înseamnă căsătoria: să iei modul de gândire, de simțire și de comportare a două familii diferite și să te străduiești să le îmbini într-o relație armonioasă.

Comunicarea. Dacă cei doi parteneri doresc să învețe cum să se înțeleagă bine unul cu altul, trebuie să dezvolte un sistem de comunicare așa încât fiecare dintre ei să înțeleagă ceea ce simte celălalt cu privire la orice problemă. În mod ideal, soțul și soția trebuie să fie în stare să discute orice subiect care îi interesează sau îi preocupă. Dar ei învață curând că anumite subiecte creează teamă, neliniște, îndoială sau mânie. Și totuși, cu cât lasă nediscutate mai puține subiecte, cu atât va fi mai cuprinzătoare și mai plină de satisfacție comunicarea dintre ei.

Când emoțiile sunt aduse în discuție, ele pot fi analizate și tratate așa cum sunt – ca sentimente. Senti-

mentele nu sunt rele. Ele sunt trecătoare și, fără ele, nu am fi oameni. Adevărata întrebare este aceasta: Este potrivit ca aceste sentimente să fie exprimate acum?

Îată câteva idei călăuzitoare pentru a exprima sentimentele așa cum trebuie:

1. Vorbiți fără mânie sau ostilitate. Coborâți tonul vocii, în loc să-l ridicați.

2. Exprimați-vă clar și concret. Gândiți pe măsură ce vorbiți și exprimați în mod clar ce vreți să spuneți.

3. Fiți pozitivi și apreciativi. Nu recurgeți la căutare de greșeli, la învinuire, la judecări condamnatoare, la etichetări înjositoare sau la alte moduri de vorbire negative.

4. Fiți politicoși și respectați opinia partenerului vostru, chiar dacă nu sunteți de acord cu ea.

5. Fiți sensibili la nevoile și la sentimentele partenerului vostru.

Iar acum, câteva idei călăuzitoare pentru a fi un ascultător mai bun:

1. Acționați fiind preocupat de partenerul vostru. Păstrați un contact vizual bun și răspundeți cu un zâmbet sau cu o aplecare a capului.

2. Folosiți expresii potrivite ca să vă manifestați acordul, preocuparea sau faptul că înțelegeți ce vi se spune.

3. Puneți întrebări bine formulate, care arată interes și care îl încurajează pe partener să vorbească.

4. Chiar atunci când considerați că ați ascultat până la sfârșit, mai ascultați 30 de secunde.

Eu le recomand tuturor celor nou-căsătoriți să nu-și cumpere televizor în primul an de căsătorie. Privirea la televizor ne răpește ore întregi, pe care le-am putea folosi comunicând unul cu altul. Când se întâmplă așa, ceva se pierde din relație. Este esențial ca partenerii să se sudeze, să se unească unul cu altul în primul an, care este și cel mai important, ca să formeze o legătură inseparabilă de intimitate, printr-o comunicare bună.

Luarea deciziilor și rezolvarea neînțelegerilor. Înainte de căsătorie, probabil nu ne-am imaginat că ne vom contrazice, ne vom certa sau vom schimba cuvinte umiltoare cu

partenerul nostru. Poate că i-am văzut pe părinții noștri făcând astfel, dar ne-am spus, probabil, că, atunci când ne vom căsători, noi nu vom face niciodată așa. Și, cu cât suntem mai tineri, cu atât așteptăm mai mult ca fiecare problemă să fie rezolvată în mod prietenos și amabil.

Dar, pe măsură ce ne obișnuim cu rutina vieții de căsnicie, va trebui ca permanent să luăm hotărâri cu privire la activități zilnice, la roluri, precum și la scopuri majore. De fiecare dată când luăm o hotărâre, noi creăm un model, un tipar pentru viitor. Cu alte cuvinte, când vom sta iarăși în fața aceleiași hotărâri, nu vom mai parcurge pașii intermediari obișnuiți. Cel mai probabil ne vom baza pe hotărârile pe care le-am luat deja.

Dar cum se va ajunge la hotărâri? Va lua hotărârea unul singur și va încerca să-l câștige pe celălalt de partea lui? Va trebui ca unul singur să cedeze întotdeauna? Cei proaspăt căsătoriți sunt șocați uneori să constată că este absolut fundamental pentru relația lor ca, atunci când ajung la o hotărâre, fiecare să-și exprime verbal sentimentele. Dacă nu și le exprimă fiecare, nu vor înțelege niciodată sentimentele adânci, care constituie *motivul* pentru care ei nu sunt de acord.

Important nu este dezacordul, ci tiparul pe care îl creăm în primele săptămâni și luni, ca să tratăm acel dezacord! Iată câteva gânduri de care să ne aducem aminte:

1. Fiți dispuși să discutați orice problemă.

2. Încercați să rezolvați neînțelegerile fără să considerați că unul „are dreptate”, iar celălalt „greșește” sau „nu are dreptate”.

3. Evitați accesele de mânie. Aceste explozii rareori produc rezultate pozitive. Mânia aproape întotdeauna crește când este amenințată valoarea noastră personală. În loc să ne mâniem, ar fi cu mult mai bine să recunoaștem cauzele mâniei și să căutăm să descoperim motivul pentru care simțim că trebuie să ne apărăm cu atâta vigoare. În timp ce gesturile romantice și cuvintele iubitoare măresc depozitul în banca noastră de iubire, accesele de mânie îl reduc

drastic. Să ne ferim să scoatem din cont mai mult decât am depus.

Criza determinată de noile rude

Problemele care implică noile rude constituie cele mai mari dificultăți pentru cei nou-căsătoriți. Dezaordurile în privința rudelor influențează primii ani ai căsniciei mai mult decât oricare altă problemă.

Părinților le este greu să lase liber copilul de care s-au îngrijit așa de mult timp. În primele săptămâni și luni după căsătorie, părinții ambilor soți privesc la cel nou-venit în familia lor și îl judecă după etalonul lor. Studiile arată că mama soțului va crea cea mai mare problemă, pentru că ea se identifică cel mai mult cu rolul de soție. Ea poate să critice felul în care o altă femeie îndeplinește un rol pe care ea l-a exercitat cu succes ani de zile.

Iată câteva gânduri folositoare pentru cei nou-căsătoriți:

1. Stabiliți-vă propria locuință după căsătorie. Nu locuiți cu părinții nici chiar temporar. Este imposibil să dezvoltați intimitatea în casa altcuiva, chiar și atunci când părinții promit că vă vor lăsa singuri. Faptul că locuiți cu părinții vă face să simțiți că încă nu ați crescut destul de mari și că libertatea vă este îngrădită sub multe aspecte. Viața voastră sexuală va fi afectată.

2. Lucrați pentru stabilirea unei relații bune cu rudele voastre. Un soț de curând căsătorit ar putea să-i trimită un buchet de flori soacrei sale de ziua ei de naștere. O noră proaspăt căsătorită ar putea să-i trimită un dar soacrei sale, de Ziua Mamei. Invitați-i pe părinți la masă, într-o plimbare sau într-o excursie. Recompensa poate să fie mare. Dacă tratați prietenește rudele fiecăruia dintre voi, veți descoperi că și ele vă tratează la fel.

3. Acceptați-vă rudele așa cum sunt. Poate că veți dori să faceți unele schimbări la ele, dar poate că și ele ar dori să facă unele schimbări la voi. Dați-le timp să se acomodeze cu voi și cu pierderea copilului lor.

Niciodată, niciodată, niciodată...

- nu discutați greșelile partenerului vostru cu părinții voștri;

- nu folosiți afirmații ale membrilor familiei voastre și nu-i prezentați

ca model pentru partenerul vostru;

- nu le dați sfaturi rudelor, dacă ele nu îl cer;

- nu stați la rude când sunteți în concediu;

- nu amenințați că vă veți întoarce (sau chiar să vă întoarceți) „acasă la mama”.

Când mergeți la rude, faceți-le o vizită scurtă. Dacă ele vă dau un sfat, primiți-l binevoitor. Dacă vi se potrivește, folosiți-l. Dacă nu, ignorați-l. Începeți căsnicia cu o atitudine pozitivă față de rudele partenerului vostru. Hotărâți-vă să vă bucurați de noua voastră familie.

Ultimul cuvânt

Harry și eu am trecut prin multe probleme în primii noștri ani de căsnicie. Deși nu eram adolescenți, eram tineri, naivi și nepricepuți în ce privește disciplina vieții de familie.

Am încercat să ne rezolvăm singuri problemele, dar nu prea reușeam.

Am mers cu credincioșie la biserică, am ținut altarul familial cu copiii și am făcut toate lucrurile bune pe care trebuie să le facă orice creștin. Dar situația nu s-a îmbunătățit. Dacă nu am fi avut credința în Dumnezeu, în timpul acela, am fi putut să aruncăm totul peste bord, considerând că ceea ce aveam împreună nu merită să fie păstrat, că ar putea fi mai bine să mergem pe drumuri diferite și să nu ne mai chinuim unul pe altul.

Credința creștină în care am fost crescuți ne-a ținut și nu ne-a lăsat. Astăzi, suntem mai puternici decât oricând în iubirea Domnului și în iubirea noastră unul pentru altul, care ne-a ajutat să trecem cu bine prin greutăți. Și am învățat că primim din căsnicia noastră ceea ce punem în ea.

O căsnicie reușită cere curaj, hotărâre, umilință și, desigur, un simț al umorului! Dacă putem învăța să ne bucurăm chiar de greșeli, Cerul promite că va trimite un escadron de îngeri care să măture cioburile și să dea căsniciei noastre un nou început.

Nancy Van Pelt este specialist în viața de familie. Ea a scris 22 de cărți. Cea mai recentă poartă titlul *Highly Effective Marriage* (O căsnicie foarte reușită). Adresa ei este: 493 Timmy Avenue; Clovis, California 93612-0740, USA. E-mail: vanpelt5@juno.com. Site-ul său de web: hearthome.com

Dialogue, 12:2, 2000

Zidurile mâniei

Delmer și Betty Holbrook

„Mai bine să locuiești într-un colț pe acoperiș, decât cu o nevastă gâlcevitoare într-o casă mare” (Prov. 21,9).

„O streășină, care picură necurmat într-o zi de ploaie, și o nevastă gâlcevitoare sunt tot una” (Prov. 27,15).

In mod evident, Solomon cunoștea nefericirea de a trăi având parte de certuri și conflicte strâns legate de căsnicie și considera că viața din cămin trebuie să fie altfel. Dar va trebui să ne întrebăm: „Noi, creștinii, nu trecem prin aceeași experiență? Ce se poate spune despre vorbirea dojenitoare, despre iritabilitate și despre conflicte? Este potrivit pentru creștini să aibă mânie și conflicte?”

Dacă vorbim despre confruntări violente, verbale sau fizice, răspunsul ar trebui să fie un **nu** răsunător. Dar să avem dezacorduri este normal. Nici doi sfinți, ca apostolii Pavel și Petru, nu au fost de acord în toate privințele. Pavel a spus că i-a „stat împotriva” lui Petru (Gal. 2,11).

Mânia activă și cea pasivă

În cadrul căsătoriei, conflictele și mânia merg deseori împreună. Și există două feluri de mânie: mânia activă și cea pasivă. Mânia activă poate fi descrisă astfel: în primul an de căsnicie, soțul vorbește și soția ascultă. În al doilea an de căsnicie, soția vorbește și soțul ascultă. În al treilea an de căsnicie, amândoi vorbesc și vecinii ascultă!

Aceasta este mânia activă; ea este agitată și deseori crudă. Ea ridică tonul și, de multe ori, este zdrobitoare. Este ca atunci când se călărește pe un cal sălbatic și nimeni nu știe sigur ce va urma. Dar există comunicare. Desigur, avem o idee despre ce gândește celălalt. Nu o idee exactă, dar este posibilă o oarecare consolare, pentru că ne pasă destul de mult, încât să ne mâniem.

Pe de altă parte, mânia pasivă este ca un aisberg. Îi vedem doar vârful și nu avem nici o idee despre ceea ce se ascunde dedesubt. Poate fi o tăcere devastatoare, o răceală, soțul și soția trăind ca doi străini sub același acoperiș. Vedeți, am auzit spunându-se: „Mânia întâmpinată cu tăcere se stinge repede”. Dar nu am auzit sau citit *într-o treagă* declarație, care spune: „Mânia întâmpinată cu tăcere, într-un spirit iubitor, îngăduitor, se stinge repede” (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 470). Și astfel, ne retragem într-o carapace a tăcerii, felicitându-ne singuri pentru perfectă noastră stăpânire de sine.

Mânia pasivă poate să ia și o altă formă. Ea poate să devină ceea ce ne place să numim „o mască de înșel” – o politețe superficială, aparentă, plină de prefăcătorie și de violență. Ea spune: „Nu, dragă... Da, dragă... Cum vrei tu, dragă...” Dar, în spatele cuvintelor aparent plăcute,

se află un spirit de răceală, unde sentimentele au fost anesteziate sau, și mai grav, au fost anihilate.

Este aceasta o alegere inevitabilă? Conflictul înseamnă luptă? Este necesară cam la fel de multă energie ca să întreținem fie o relație bună, fie una rea și trebuie să ne hotărâm cum ne vom consuma energiile. Totuși, problema este că, de obicei, nu cunoaștem decât două moduri de a rezolva neînțelegerile – fie prin capitulare, fie prin mânie. În aparență, putem să capitulăm, iar în sufletul nostru să transformăm mânia într-o tăcere glacială, sau putem să ne dezlănțuim mânia față de cei pe care îi iubim cel mai mult.

De fapt, ce este mânia?

De ce avem astfel de izbucniri sau de ce paralizăm în tăcere? Mânia este un sentiment secundar; întotdeauna ea are o cauză. Egoismul este principala problemă. De fapt, el stă la baza oricărui păcat. De exemplu, Cain a dorit să facă așa cum a vrut el, să prezinte roadele lui, rezultatele eforturilor sale. El s-a mâniat pe Abel, care a îndrăznit să-i pună la îndoială judecata, până când egoismul și resentimentul lui s-au transformat în mânie, iar mânia, în ură și omor.

Între intoleranță, gelozie și invidie, există, de asemenea, o strânsă legătură. Saul și atitudinea lui față de David ilustrează bine aceasta. Pentru Saul, orice zvon despre David era credibil. Tot ce era dăunător pentru caracterul lui David constituia o scuză pentru invidia și ura lui, până când a ajuns ca un nebun, descărcându-și mânia asupra tuturor celor care i-ar fi putut sta în cale, inclusiv asupra celor 85 de preoți ai Domnului și a tuturor locuitorilor cetății Nob. Despre el se putea spune:

„Unii sunt nervoși și, dacă încep să-și piardă stăpânirea de sine în cuvinte sau în dispoziție, atunci când sunt provocați, sunt la fel de amețiți de mânie ca bețivul de alcool. Ei sunt iraționali, nu se lasă ușor înduplecați sau convingși. Ei nu judecă sănătos; pentru un timp, Satana are un control deplin (Ellen White, în *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 3, pag. 1161).

Nu este de mirare că Solomon a spus: „O inimă liniștită este viața trupului, dar pizma este putrezirea oaselor” (Prov. 14,30).

O altă cauză a mâniei o constituie frica și neliniștea. Noi asociem teama și neliniștea cu slăbiciunea și avem nevoie să ne simțim puternici. Mânia care se aprinde ca un fulger ne dă sentimentul de putere, că suntem stăpâni pe situație, când, în realitate, am pierdut controlul.

Un părinte merge agitat prin casă, întrebându-se de ce un fiu sau o fiică încă nu s-a întors acasă. Ora la care

copilul trebuia să ajungă a trecut și părintele este consumat de îngrijorare. I s-a întâmplat ceva copilului? A avut un accident? A fost rănit? În cele din urmă, ușa se deschide și fiul nonșalant este iarăși acasă. S-a simțit de minune în seara aceasta. Ce se întâmplă cu grija și neliniștea părintelui? Au dispărut brusc și mânia a răbufnit pe un ton aspru și puternic. Ar fi o slăbiciune să dai dovadă de neliniște. Așa să fie?

Mânia este o poruncă. Ea spune: „Îți ordon să faci ceva”. Ea este explozivă. Ea folosește afirmații la persoana a doua: „Tu...” Ea critică. Ea nu vede părțile bune, ci doar defectele, criticând și dojenind continuu. Ea îl depreciază pe celălalt, spunând: „Eu am dreptate; tu greșești”.

De asemenea, mânia învinuiește. Altcineva sau o situație mă face să mă mâni. Este mai comod decât să spun că eu sunt de vină. Eu nu am nici o responsabilitate, pentru că nu pot să schimb pe altcineva sau o situație nedorită. Dar, când luăm această atitudine, nu ne confruntăm cu ceea ce se întâmplă în noi și față de noi.

Există un număr de proverbe despre mânie, la care putem să medităm:

„Frații nedreptățiți sunt mai greu de câștigat decât o cetate înțărîtă, și certurile lor sunt tot așa de greu de înlăturat ca zăvoarele unei case împărătești” (Prov. 18,19).

„Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră atăță mânia” (Prov. 15,1).

„Până când îmi veți întrista sufletul și mă veți zdrobi cu cuvântările voastre? Iată că de zece ori m-ați batjocorit; nu vă este rușine să vă purtați așa?” (Iov 19,1-3)

„Vorbirea de rău este un blestem îndoit, căzând cu mai multă greutate asupra celui care vorbește decât asupra celui care ascultă” (*Divina vindecare*, pag. 477; *Mărturii*, vol. 5, pag. 185).

„Cuvintele aspre și mânioase nu sunt de origine cerească” (*Îndrumarea copilului*, pag. 185).

„Lipsa bunătații, nemulțumirea și mânia îl izgonesc pe Domnul Isus din cămin” (*Căminul adventist*, pag. 391).

Cum să tratăm mânia

Cel mai bun gând pe care putem să-l împărtășim este că trebuie să acceptăm faptul că mânia noastră, sentimentele noastre ne aparțin. Doar atunci când acceptăm aceasta putem fi liberi să alegem ce vom face cu mânia noastră. Putem alege să fim mânioși sau glaciali sau putem alege să fim iubitori, buni și sensibili.

Solomon spune: „Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți” (Prov. 16,32). El mai spune: „Nu te grăbi să te mâni în sufletul tău, căci mânia locuiește în sânul nebunilor” (Ecl. 7,9).

O declarație care le-a folosit multora care s-au luptat cu mânia este aceasta: „Puțin au de-a face împreju-

rările cu experiențele sufletului. Spiritul nutrit este cel care dă culoare tuturor acțiunilor noastre. Un om care este în pace cu Dumnezeu și cu semenii lui nu poate ajunge nenorocit” (*Mărturii*, vol. 5, pag. 520).

Ni se oferă invitația, privilegiul să alegem ceea ce vrem să facem cu mânia. Dar, spunem noi, mânia mea este o „mânie îndreptățită”. În definitiv, Domnul Hristos S-a mâniat, nu? Există ocazii potrivite pentru o mânie îndreptățită, așa cum se arată în citatul următor:

„Este adevărat, există o indignare îndreptățită și pentru urmașii lui Hristos. Când ei văd că Dumnezeu este dezonorat și slujirea Lui este batjocorită, când îl văd pe cel nevinovat apăsat, sufletul lor este mișcat de o dreaptă indignare. O asemenea mânie, năs-

cută dintr-o conștiință morală sensibilă, nu este păcat. Dar aceia care la orice presupusă provocare se simt liberi să se mânie și să cultive resentimente își deschid inima lui Satana. Amărăciunea și ostilitatea trebuie să fie izgonite din suflet, dacă vrem să fim în armonie cu cerul” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 247).

Mânia pentru care nu se găsește o rezolvare se acumulează. Ea închide canalele de comunicare. Mânia de astăzi devine resentimentele de mâine, iar resentimentele vechi se transformă în amărăciune. În cele din urmă, aceasta poate să afecteze fiecare aspect al vieții noastre. Cuvintele noastre sunt o reflectare a gândurilor noastre, dar este adevărat că și cuvintele pe care le rostim ne modelează gândurile. Apostolul Pavel a spus: „Dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții” (Gal. 5,15).

Atitudini pentru rezolvarea conflictelor

Există deprinderi care ajută la rezolvarea conflictelor, dar atitudinea este fundamentală prin excelență. Acesta este punctul de unde să pornim, folosindu-ne capul și inima – să judecăm bine lucrurile și să folosim compasiune. Putem să fim atât de greșiți, în timp ce avem dreptate!

A judeca bine lucrurile. Adesea, conflictul are tipare stabilite și este necesar să ne întrebăm: „De ce ne luptăm?” Ca să eliminăm disensiunea sau tensiunea? Pentru că unul dintre noi își iese ușor din fire? Pentru că, de obicei, celălalt începe cearta? Pentru că problemele care se acumulează pe o perioadă de timp fac să crească tensiunea? Pentru că suntem așa de diferiți și nu gândim la fel? Sau pentru că vreau să mi se acorde atenție și doar așa o pot primi?

De asemenea, trebuie să ne întrebăm ce se întâmplă în timpul neînțelegerilor. Ce este cel mai rău în ce privește conflictele noastre? Etichetările, insultele? Faptul că ajungem preocupați de istorie – săpăm și scoatem la iveală trecutul? Faptul că

nu suntem în stare să spunem: „Îmi pare rău”? Faptul că răceala – indiferența, lipsa de amabilitate – ține așa de mult timp? Faptul că totdeauna suntem cel învins?

A nu fi învingător sau învins.

Foarte adesea, suntem prinși în capcana de a gândi astfel: „Se pare că eu totdeauna sunt cel învins...; data trecută, el a ieșit învingător, acum este rândul meu”. Este important să ținem minte că nu soțul sau soția este cel care învinge, ci căsnicia învinge.

A nu învinui. Apostolul Pavel spune: „[Dragostea] nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr” (1 Cor. 13,5.6). Ca să apară un dezacord, este nevoie de două persoane. Fără îndoială că, uneori, unul greșește în proporție cam de 90 la sută, iar celălalt doar de 10 la sută. Dar, data următoare, ar putea să fie invers. Există un mod natural prin care se ajunge la un echilibru, mai mult decât ne-ar plăcea să recunoaștem, iar după ce deprindem obiceiul de a încerca să descoperim cine este de vină cel mai mult, pierdem din vedere esențialul și nu ne rezolvăm problemele.

În viață, nu toate lucrurile trebuie să fie luate în serios. Există ocazii în care este necesar să fim în stare să râdem de noi și unul cu altul. Mușuroaiele pot așa de ușor să devină munți! Deosebirea dintre familiile fericite și cele nefericite nu constă în câte conflicte au, în câte neînțelegeri trebuie să rezolve, ci în *modul* în care le tratează.

Condiții pentru rezolvarea conflictelor: puterea adevărului și a iubirii

Puterea constrângătoare se află doar sub cârmuirea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de natura aceasta. Autoritatea Sa se bazează numai pe bunătate, milă și iubire; iar prezentarea acestor principii este mijlocul care trebuie folosit. *Autoritatea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și iubirea trebuie să fie puterea predominantă*” (Hristos, Lumina lumii, pag. 639).

Apostolul Pavel înțelegea puterea adevărului și a iubirii. Vorbind despre modul de a ajunge la unire, el spune: „Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele” (Efes. 4,15).

Dacă folosim adevărul fără iubire, el poate să fie atât de direct, de sincer, încât să devină brutal și să-l distrugă tocmai pe cel pe care spunem că îl ajutăm. Noi folosim cuvintele, și chiar Scriptura și Spiritul Profeției, ca pe o măciucă, lăsând în urmă o epavă umană ofilită și zdrobită.

Când folosim ceea ce credem că este iubire, dar fără adevăr, uneori uităm să ne întrebăm care va fi rezultatul. Este posibil să nu reușim să-i fim de folos unei persoane care are nevoie disperată să audă adevărul rostit în iubire.

Scriindu-i sorei F., Ellen White dă un sfat bun în această privință: „Soră F., dacă ești mâhnită pentru că semenii sau prietenii tale greșesc spre propria lor pagubă, dacă ele sunt surprinse în greșală, urmează regula Bibliei: 'Du-te și muștră-l între tine și el singur' (Mat. 18,15). Când te duci la cel despre care consideri că face o greșală, caută să vorbești într-un spirit blând și smerit... Fii atentă la purtarea ta. Evită orice lucru care dă impresia de mândrie sau de încredere de sine, în privire sau în gesturi, în cuvinte sau în tonul vocii... Evită cu grijă orice aparență de mânie; și, deși folosești o vorbire clară, ea să nu conțină muștrări, nici acuzații injurioase, nici semne de patimă, ci să dea dovadă de o iubire sinceră... Nimic altceva nu poate curge dintr-o inimă iubitoare, decât delicatețe și amabilitate... Dumnezeu te condamnă pentru păcatul omisiunii, de a nu-i spune fratelui tău greșelile, iar tu te îndreptățești și te mângâi printr-un păcat al comiterii, spunând greșelile fratelui tău unei alte persoane!” (Mărturie, vol. 2, pag. 53, 54)

Cuvintele Domnului Isus și ale apostolului Pavel exprimă aceeași idee: „Așa că, dacă îți aduci darul la altar, și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă-ți darul acolo, înaintea altarului, și du-te întâi de împacă-te cu fratele tău;

apoi vino de adu-ți darul” (Mat. 5,23. 24). „De aceea, lăsați-vă de minciună: 'Fiecare să spună aproapelui său adevărul', pentru că suntem mădulare unii altora. 'Mânați-vă și nu păcătuți.' Să n-apună soarele peste mânia voastră și să nu dați prilej diavolului” (Efes. 4,25-27).

Adevărul afirmă simplu și onest ceea ce gândești. Iubirea se va concentra asupra conduitei, asupra faptelor, nu asupra persoanei. Ascultați ce deosebire există între următoarele seturi de afirmații: „Cum poți să fii așa de nesocotit!” „De ce faci întotdeauna lucruri atât de stupide?”

Acum, să mutăm accentul de la persoană la conduita împotriva căreia obiectăm: „Aș vrea să îți minte să închizi ușa încet”. „Mă simt foarte rău din cauză că intri în casă fără să te ștergi pe pantofi.”

Atât apostolul Pavel, cât și Ellen White dau sfaturi foarte potrivite cu privire la felul în care trebuie să ne purtăm cu alții: „Dragostea... nu se poartă necuviincios [nepolitic, după versiunea engleză NEB]” (1 Cor. 13,4.5). „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efes. 4,29). „Orice amărăciune, orice iușime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru” (Efes. 4,31).

„Cât de întristat este Domnul Hristos de lipsa de iubire și de sensibilitate manifestată de copiii Săi, în relațiile lor unii cu alții! El observă cuvintele, tonul vocii. El aude judecata aspră, severă, rostită asupra celor pe care, cu înfinită iubire, El îi prezintă înaintea Tatălui. El aude fiecare oftat de durere și de întristare produs de brutalitatea umană și Duhul Său este întristat... Tu ești al meu pentru că te-am creat și te-am răscumpărat... Manifestă respect față de toți oamenii, chiar dacă ei nu corespund cu etalonul pe care l-ai stabilit pentru ei” (Review and Herald, 17 martie 1903).

Dragostea nu va avea o încredere exagerată în părerile sale și nu-i va judeca pe alții. Va refuza să sape trecutului. Va evita generalizarea absolu-

Angajamentul nostru*

Diviziunea Euro-Africa, Consiliul anual – Jongny, 19 noiembrie 2000

După ce ne-am luat timp ca să ne rugăm, să studiem și să căutăm voința lui Dumnezeu sub călăuzirea Duhului Sfânt, noi, membrii Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa, adoptăm următorul angajament pentru anii 2000-2005:

Aici, pe teritoriul Diviziunii Euro-Africa, Dumnezeu a zguduit creștinătatea în perioada Reformei. Acest teritoriu a fost, de asemenea, primul câmp misionar al Bisericii Adventiste. Avem o convingere profundă că Dumnezeu încă lucrează cu putere în toate zonele diviziunii noastre.

De aceea,

- ne consacram pe noi înșine Domnului Hristos, centrul soliei, al închinării, al vieții și al lucrării noastre;
- ne consacram pe noi înșine soliei adventiste întemeiate pe revelația divină în Scripturi;
- ne angajăm să transmitem solia adventistă așa cum este înțeleasă de biserica mondială;
- ne consacram să lucrăm cu iubire pentru refacerea chipului lui Dumnezeu în omenire;
- ne angajăm să îmbunătățim structurile și practicile instituționale și să facem din misiune obiectivul lor central;
- ne angajăm să acceptăm realitatea că misiunea

noastră depășește interesele oricărei biserici locale și are o dimensiune mondială;

- ne consacram ca să unim toate energiile și resursele bisericii în evanghelizare;
 - ne angajăm să acceptăm marile chemări care ne stau în față, și anume să lucrăm cu succes pentru societățile secularizate, pentru locuitorii din teritoriile musulmane și pentru imigranți.
- Pentru a atinge aceste obiective,
- ne consacram ca să cultivăm între noi încrederea reciprocă autentică, iubirea și respectul;
 - ne angajăm să ne reținem de la toate discuțiile teologice inutile, care ar putea să ne stânjenească în urmărirea misiunii noastre;
 - ne angajăm să-i integrăm pe copii și pe tineri atât în viața bisericii, cât și în evanghelizare;
 - ne consacram ca să promovăm stilul de viață adventist în biserică și în societate;
 - ne angajăm să-i avem pe laici în prima linie de misiune, în cooperare fructuoasă cu pastorii.

Biserica Adventistă este proprietatea lui Dumnezeu, care lucrează spre zidirea ei. Cu inimă ascultătoare și cu minte deschisă, ne rugăm ca Domnul să desăvârșească grabnic planul mântuirii prin puterea Duhului Sfânt.

*Acest angajament a fost adoptat de delegații la Consiliul anual al Diviziunii Euro-Africa.

te. Va spune: „Îmi pare rău”. Uneori, chiar atunci când credeți că este imposibil să fi greșit, va fi de folos să mergeți la acea persoană ca și când ați fi cel mai mare vinovat. Lucrarea Domnului Hristos este să-i vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor de război eliberarea... să dea drumul celor apăsăți (vezi Luca 4,18).

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate” și, atunci când folosim adevărul cu iubire, el aduce vindecare, ne face în stare să creștem și produce schimbare. Este uimitor să cunoaștem pacea care întrece orice *neînțelegere*.

„Iubirea nu va fi doar un schimb de vorbe plăcute și lingușitoare. Războiul de țesut al cerului lucrează cu o urzeală și o bățătură mai fine și, cu toate acestea, mai rezistente decât pot țese războaiele de țesut de pe pământ. Rezultatul nu va fi o țesătură de rând, ci una care

va rezista la uzură și la încercări grele. O inimă va fi legată de cealaltă cu legăturile de aur ale dragostei care nu se va stinge” (*Divina vindecare*, pag. 343).

Un cuvânt final, de încurajare

Oricât de mult putem să ne apropiem unul de altul în ce privește gândirea, niciodată nu vom vedea lucrurile exact în același fel. Suntem oameni și suntem căsătoriți cu oameni. Avem în urmă prejudecăți și probleme acumulate timp de o viață întreagă. Avem propriile noastre idei despre căsătorie, despre viață, despre bani, despre sexualitate, despre religie și despre nașterea și creșterea copiilor. Nu este creștinește să învinuim pe cineva pentru că este om.

Domnul Isus a spus: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu” (Mat. 5,9). Iar Pavel a spus: „Dragostea acoperă

totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul” (1 Cor. 13,7). De asemenea, este important să ținem minte că „secretul adevăratei unități în biserică și în familie nu este diplomația, administrarea sau efortul supraomenesc de a învinge greutățile – deși acestea trebuie făcute –, ci unirea cu Hristos” (*Căminul adventist*, pag. 162). „Evanghelia simplifică într-un mod minunat problemele vieții” (*Divina vindecare*, pag. 344).

Discutați problemele voastre. Rugați-vă cu privire la ele. Rezolvați-le. Aceasta înseamnă iubire matură.

Delmer și Betty Holbrook au fost primii directori ai Serviciului pentru Cămin și Familie, înființat în 1975 la Conferința Generală, și au revitalizat lucrarea pentru familii în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Sora Holbrook a decedat pe 23 mai 1996. Nenumărate familii, inclusiv din țara noastră, își aduc aminte cu iubire de binecuvântarea prezentărilor comune ale fratelui și soriei Holbrook despre subiecte legate de creșterea familiei.

Marea sărbătoare de la Cernica

18 noiembrie 2000 – Dedicarea capelei și inaugurarea campusului
Institutului Teologic Adventist

Gheorghe Modoran și Gabriel Golea

Sărbătoarea de la Cernica a debutat cu programul de vineri seara, 17 noiembrie 2000, în care solia lui Dumnezeu a fost prezentată de doi oaspeți de seamă: Jean-Claude Verrechia, președintele Centrului Universitar și Pedagogic Saleve (Collonges-sous-Saleve, Franța), și Johannes Hartlapp, decanul Facultății de Teologie de la Universitatea din Friedensau, Germania.

Programul propriu-zis al dedicării campusului s-a desfășurat în prezența unui auditoriu care a ocupat toate cele 800 de locuri, la care s-au adăugat alte câteva sute de persoane care au umplut, până la refuz, atât culoarele sălii, cât și holurile exterioare. Pe lângă cei peste 300 de studenți ai campusului, au fost prezenți la această sărbătoare membri ai familiilor acestora, precum și invitați din partea oficialităților civile și religioase din București, invitați de seamă din străinătate. Într-o sală frumos decorată și special pregătită pentru această ocazie prin grija și eforturile studenților și ale personalului administrativ, începea o impresionantă ceremonie, la care Cerul și pământul erau deopotrivă martori.

Un grup de trei studenți a deschis festivitatea prin citirea unor pasaje din Scripturi, după care imnul de deschidere, „Spre slava Ta uniți”, intonat de cele peste 1000 de persoane prezente cu această ocazie, a creat o atmosferă de solemnitate deosebită. Corul mixt al institutului, care ocupa balconul capelei, condus cu pasiune și rafinament de fratele Adalbert Orban, a intonat o piesă de Serghei Vasilievici Rachmaninov.

A urmat apoi cuvântul de salut adresat tuturor celor prezenți de către președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, fratele Adrian Bocăneanu, după care fratele Teodor Huțanu, secretarul Uniunii Române, a prezentat un istoric al Institutului Teologic Adventist din România, precum și o scurtă trecere în revistă a principalelor etape ale educației adventiste mondiale.

Campusul universitar Cernica a fost construit între anii 1993-1997, reprezentând, în ansamblu, o investiție de peste patru milioane de dolari, făcută de Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste, la care s-au adăugat bani proveniți, în cea mai mare parte, din contribuția membrilor bisericii. Partea centrală a terenului a fost cumpărată în anul 1992. Între mai multe oferte de pro-

iectare, a fost aleasă cea a arhitectului Lucian Rădulescu (în acea perioadă lucra pentru biroul de proiectare al firmei Rokura). Lucrările au început în toamna anului 1993 sub conducerea fratelui Viorel Dima, pe atunci trezorerul uniunii. Până în vara anului 1995, s-a realizat o bună parte a elementelor de beton armat. În toamna anului 1995, inginerul Daniel Pițurlea, membru al bisericii noastre și proprietar al unei firme de construcții, a fost angajat în vederea continuării lucrărilor. În noiembrie 1997, a început activitatea academică în campus. Studenții au putut să se mute în cămin, o parte dintre sălile de clasă erau deja gata, la fel și cantina, precum și utilitățile instituției. În anul 1998, s-au ridicat locuințele pentru familiile profesorilor (șase apartamente), iar în primăvara anului 2000, s-au finisat interiorul capelei și foaierele.

Campusul este compus dintr-un cămin studentesc, o cantină, case pentru profesori și un pavilion central, în care se află săli de clasă, capela cu cele 800 de locuri, spații pentru birouri, biblioteca și un mic laborator de informatică. Căminul are 40 de apartamente, fiecare cu câte două

camere și un grup sanitar. Încălzirea este asigurată de o centrală termică ultramodernă, de construcție germană. Apa potabilă provine de la două puțuri cu o adâncime de 160, respectiv 200 m. Cantina are demisol pentru depozitarea alimentelor, sală pentru servirea meselor și o bucătărie dotată cu utilaj italian.

Din istoricul Institutului Teologic Adventist reținem: Școala noastră a fost înființată în 1924, la Focșani, sub numele de „Institutul Biblic”. În 1926, institutul a fost mutat la Diciosânmartin (Târnăveni, Mureș), iar în 1931, la Stupini, Brașov. În perioada 1941-1945, institutul și-a încetat existența, biserica fiind scoasă în afara legii de către regimul mareșalului Ion Antonescu. Institutul a reînceput să funcționeze la sfârșitul anului 1945, dar numai până în 1949, de data aceasta fiind interzis de regimul comunist. În 1951, institutul și-a reluat activitatea în București, sub numele de „Seminarul Teologic Adventist”. În 1992, seminarul a fost din nou autorizat să funcționeze, ca Institut Teologic de Grad Universitar.

În prezent, Institutul Teologic Adventist de la Cernica are patru facultăți, cu un total de 545 studenți (la cursuri de zi și fără frecvență): Facultatea de Teologie Pastorală,

Facultatea de Teologie - Litere, Facultatea de Teologie - Asistență Socială, Facultatea de Management. La ora actuală, două dintre aceste facultăți (cea de Teologie-Litere și cea de Teologie-Asistență Socială) sunt autorizate de către Ministerul Educației Naționale. Din 1997, absolvenții institutului au susținut examenul de licență în cadrul Universității Babeș-Bolyai, din Cluj-Napoca (Facultatea de Teologie Reformată), și în cadrul Universității București (Facultatea de Teologie Baptistă).

O parte impresionantă a programului de schimbă au constituit-o prezentarea invitaților și alocuțiunile acestora. Președintele uniunii a făcut o prezentare a oficialităților de stat și religioase ce au luat parte la această întâlnire. La rândul său, rectorul Institutului Teologic Adventist, dr. Petre Anghel, i-a prezentat pe invitații institutelor academice din țară și străinătate.

Primul invitat care a luat cuvântul cu această ocazie a fost dl Traian-Radu Negrei, consilierul președintelui României în probleme de religie și culte, care a transmis salutul președintelui Emil Constantinescu și a subliniat atmosfera caldă a întâlnirii, plină de prezența lui Dumnezeu. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost prezentată ca o biserică promotoare a dragostei și a comunității.

Din partea Secretariatului de Stat pentru Culte, a luat cuvântul dl Ștefan Ioniță, care a transmis salutul dlui ministru secretar de stat Mihai Brânzea, felicitând conducerea bisericii pentru realizarea acestui campus. De asemenea, dânsul a pus în evidență libertatea de care se

bucură credincioșii tuturor cultelor din România.

Un cuvânt de suflet a fost prezentat de către dl Mircea Moldovan, adjunctul Avocatului Poporului (dl Paul Mitroi). Dânsul a vorbit pe scurt despre această instituție, „Avocatul Poporului”, apărută în România post-decembristă, și despre rolul ei în apărarea libertăților și drepturilor religioase ale cultelor. Dânsul a prezentat chiar și o acți-

Foto: (sus) Fratele Jan și sora Kari Paulsen în timpul ceremoniei de dedicare a capelei, sora K. Paulsen adresează un cuvânt adunării, (mijloc) un grup muzical din Bulgaria, fratele Jan Paulsen în timpul predicii, (jos) grupul Pro Muzica din Iași, clădirea principală a campusului universitar de la Cernica.

une concretă a acestei instituții în problema care a confruntat biserica noastră cu ocazia examenului de capacitate, în 1999. Că este nevoie de o astfel de instituție care să intervină în favoarea respectării drepturilor omului o atestă și existența în prezent a 29 de persoane care au fost condamnate și se află acum în penitenciare din țară, pe motive de

conștiință. De asemenea, a fost exprimată bucuria că mai există oameni care au preocupări de ordin spiritual, într-o societate în care se caută doar lucrurile materiale; că se mai construiesc astfel de lăcașuri de închinare și de educație, în timp ce majoritatea construiesc sau se interesează de altfel de localuri; că mai sunt oameni care se gândesc la tineri, în timp ce alții îi abandonează; că, prin acest edificiu

măreț, se mai așază o cărămidă la edificiul moralei creștine. Dânsul a încheiat cu o undă de emoție în glas, plin de convingere: „Astfel va fi mai bine noii generații de tineri și așa va fi poate mai bine și copilului meu!”

Din partea primăriei locale, a fost prezent viceprimarul comunei Cernica, dl Vasile Zaharia, care, după ce a scuzat absența primarului comunei (dl Gelu Apostol), a afirmat că acest cam-

pus a adus o altă față comunei, că el a schimbat mentalitatea oamenilor în bine pentru o trăire veșnică, creând o atmosferă de spirit dumnezeiesc.

Au urmat alocuțiunile conducătorilor instituțiilor academice din țară și din străinătate. Mai întâi a luat cuvântul dl profesor Cătălin Zamfir, academician, decanul Facultății de Asistență Socială, Universitatea din

București. Dânsul a transmis un cuvânt de salut și apreciere din partea rectorului universității, dl profesor Ioan Mihăilescu. A subliniat, de asemenea, relația specifică stabilită între Facultățile de Sociologie și cea de Asistență Socială ale Universității București și Institutul Teologic Adventist de la Cernica. Aceasta se exprimă prin prezența unor cadre didactice prestigioase ale universității care predau în cadrul institutului nostru,

precum și a unor cadre didactice de la Institutul Teologic Adventist care predau la universitate.

Din partea Institutului Teologic Baptist a fost prezent dl profesor Otniel Bunaciu, care a prezentat salutul rectorului, dl profesor Vasile Talpoș. Dânsul a afirmat: „Ceea ce ne leagă este dragostea lui Hristos”. Urarea dânsului pentru viitor este o urare de suflet: chipul lui Hristos să se reflecte din ce în ce mai mult în inima celor care predau și învață la Cernica, așa cum se reflectă o parte a campusului în apele lacului Cernica!

Un cuvânt rostit cu putere a fost prezentat de către dr. Ioan Ceuță, rectorul Institutului Biblic Român din București. Dânsul a prezentat o serie de gânduri și aplicații bazate pe afirmațiile din Genesa 18. După cum Avraam a mijlocit pentru Sodoma în fața celor trei vizitatori cerești, tot la fel din acest campus să se înalțe rugăciuni de mijlocire pentru semenii noștri. Apoi dânsul a sintetizat ideile din acest capitol prin prezentarea celor patru „P”:

Prorocie – „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine... și vei avea un fiu” (vezi vers. 10). „Fie ca Biserica Adventistă să mai construiască o instituție de educație, un nou campus.” Noi credem că prorocia aceasta va avea, într-adevăr, o împlinire, pentru că, peste un an, cu ajutorul Domnului, la Stupini este plănuț un alt serviciu de dedicare – cel al noului Institut de Evanghelizare cu Literatură.

Progres – „Căci Avraam va ajunge negreșit un neam mare și puternic și în el vor fi binecuvântate toate neamurile pământului” (vers. 18). „Fie ca Biserica Adventistă să ajungă și prin acest institut o biserică mare și puternică și o binecuvântare pentru semenii.”

Poruncă – „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui... să țină calea Domnului” (vers. 19). „Fie ca acest institut să-i învețe pe studenți să țină calea Domnului, făcând ce este bine și drept.”

Promisiune – „Domnul să împlinească față de Avraam tot ce i-a făgăduit” (vezi vers. 19). „... față de

Institutul Teologic Adventist”. În încheiere, dânsul a afirmat – fapt ce ne onorează mult – că „institutul de la Cernica este cel mai frumos campus creștin din România!”

Au luat apoi cuvântul doi distinși oaspeți din institutele noastre din Franța și din Germania, care au prezentat cuvinte de apreciere față de acest campus modern al Bisericii Adventiste.

A surprins la început urarea fratelui Jean-Claude Verrechia, tâlcuită și bine înțeleasă de toți cei prezenți: „Eu nu urez viață lungă Institutului Cernica, ci una scurtă, așa încât misiunea pe care o împlinește institutul să contribuie la revenirea cât mai curând a Domnului Hristos”.

A urmat prezentarea invitațiilor din partea diferitelor biserici: pastorul David Ciucur, președintele Alianței Creștine din România, preotul Octavian Nicu, consilier patriarhal al Bisericii Ortodoxe Române, părintele Mihai Hau, consilier cultural al Bisericii Ortodoxe, preotul Dezső Zoltán Adorján, parohul Bisericii Evanghelice Luterane din București, președinte al Societății Biblice Interconfesionale, diaconul ortodox Ioan Caraza, secretar general al aceleiași Societăți Biblice Interconfesionale, pastorul Vasile Cristian Roske, redactorul-șef al publicației *Cuvântul Adevărului*, a Cultului Penticostal din România, preotul Zoltán Albu Zágoni, parohul Bisericii „Calvineum” din București.

Șirul prezentărilor s-a încheiat cu invitarea pentru scurte alocuțiuni a reprezentanților Diviziunii Euro-Africa: fratele Roberto Badenas, directorul Departamentului de Educație, fratele Gabriel Maurer, secretar al Asociației Pastorale, fratele Peter Kuntze, trezorierul, și fratele Ulrich Frikart, președintele diviziunii.

In cuvinte pline de căldură și atenție, sora Kari Paulsen a rostit un cuvânt de apreciere pentru țara și biserica noastră. Prezența conducătorilor bisericii noastre la cel mai înalt nivel arată interesul de care se bucură lucrarea adventistă din România, precum și importanța evenimentului

din acest Sabat.

Meditația spirituală a întâlnirii a fost prezentată de fratele Jan Paulsen, președintele Bisericii Adventiste mondiale. Cuvântul devoțional s-a bazat pe capitolul 13 din 1 Corinteni. Dânsul a arătat că Biserica Adventistă se ocupă în gradul cel mai înalt de domeniul educației. Pe plan mondial, există peste 6000 de instituții de educație adventistă, cu peste 1 milion de elevi și studenți. „De ce acordăm o așa mare importanță educației? Care sunt așteptările mondiale de la acest institut cu cei 545 de studenți? Care sunt așteptările de la corpul profesoral și de conducere? Institutul acesta trebuie să educe băieți și fete care să dobândească o capacitate viguroasă de a gândi și înfăptui binele, de a împlini voia lui Dumnezeu; să educe băieți și fete care să stăpânească împrejurările, și nu să fie dominați de împrejurări; tineri și tinere cu un orizont larg de gândire, înțelepți și căutători de adevăr.”

În ultima parte a programului, președintele Uniunii Române a condus ceremonia de dedicare a campusului. S-au citit cuvintele de dedicare, la care au participat reprezentanți ai senatului (fratele Petre Anghel), ai corpului profesoral (fratele Adalbert Orban), ai Bisericii Adventiste din România (fratele Ioan Buciuman), ai Bisericii Adventiste internaționale (fratele Gabriel Maurer), ai studenților de la secția de Teologie Pastorală și de la celelalte secții, precum și ai studenților din străinătate.

Toți studenții și apoi întreaga sală au rostit angajamentul final: „Venim. Iată-ne, venim la Tine, căci Tu ești Domnul Dumnezeu nostru”.

A urmat rugăciunea de binecuvântare și consacrare a campusului, înălțată de președintele Diviziunii Euro-Africa, fratele Ulrich Frikart.

Programul festiv de dedicare s-a încheiat cu ceremonia înmânării, de către fratele Adrian Bocăneanu, a cheii Institutului fratelui Petre Anghel, rectorul Institutului Teologic Adventist. După aceasta, invitații și profesorii cu o activitate mai îndelungată de la institut au primit câte o medalie cu efigia campusului.

Continuare la pagina 21

TinServ

Tineri în serviciu

luntar

IDOLI REALITĂȚI

Jan Paulsen

Articolul care urmează este mesajul de deschidere prezentat la Convenția Profesorilor din Diviziunea America de Nord, la Dallas, Texas, pe 13 august 2000.

Recent, s-a desfășurat un eveniment anunțat ca fiind cea mai mare conferință mondială a evangheliștilor predicatori ținută vreodată la Amsterdam. Cu această ocazie, Billy Graham trebuia să predea torța evanghelizării generației următoare de predicatori evanghelici, dar a fost prea bolnav ca să participe. Au fost prezenți zece mii de evangheliști și conducători de biserici din 185 de țări. La această conferință, într-una dintre cele mai seculare țări din Europa, George Carey, arhiepiscop de Canterbury, a lansat un atac curajos asupra a ceea ce el a descris ca fiind „mântuitorii” alternativi din timpul nostru.

Carey a numit zeii falși, despre care el este convins că au fermecat Occidentul, că nu se manifestă nici o opoziție față de ei și că merită să fie detronați. El a descris cultura occidentală ca fiind asaltată de o „domnie a păcatului” și a spus că Occidentul are o obsesie față de ceea ce el numește o „trinitate” nesfântă de „zei” falși: *bogăția, educația și terapia psihologică*; iar cel mai mare dintre aceștia este terapia, în care „Hristos Mântuitorul” devine „Hristos Psihologul (Consilierul)”.

Într-un fel, este uimitor acest lucru! Carey, care cu greu ar putea fi perceput ca un urmaș al tradiției eroice a lui Augustin, a lui Thomas à Becket sau a lui Thomas Cranmer, este aclamat în importante ziare europene (comentate pe larg în *Sunday Times* din Londra) ca fiind foarte curajos, pentru că a contestat acești trei idoli

din lumea modernă. Ceea ce mă surprinde este faptul că George Carey, care este un om cu totul obișnuit – el arată mai mult ca un preot de la țară și nu este cunoscut ca fiind nici foarte elocvent, nici foarte curajos –, este „înving” brusc de curaj și a devenit extrem de elocvent. Într-un fel, predica lui seamănă cu aceea a unui pastor adventist care luptă împotriva păcatelor ce domnesc în această generație. Poate că ar trebui să avem mai multă îndrăzneală să exprimăm public ceea ce spunem!

Acestea trei – bogăția, educația și terapia – nu sunt lucruri rele în sine. Ele sunt vinovate sau condamnabile din cauza a ceea ce am făcut noi din ele. Așa cum se întâmplă cu atâtea lucruri bune, valoarea lor intrinsecă este denaturată prin ceea ce facem noi din ele. Acestea trei au devenit idoli în mare măsură din cauză că lumea modernă, în special civilizația occidentală, a uitat (1) pe Dumnezeu și (2) motivul pentru care suntem aici și astfel s-a întors spre altceva. Trebuie să ne aducem aminte că suntem aici pentru alt motiv decât acela de a cumpăra aparatură digitală sau de a ocupa primul loc pe piață.

Un atac general împotriva bogăției este în mod evident deplasat. Mulți creștini ar spune, pe jumătate în glumă, că singurul lucru rău în ce privește bogăția este faptul că nu există destulă. Ea devine un zeu fals atunci când bogăția, banii și averea ajung ținta supremă a vieții. Când un student tânăr își alege profesia bazându-se în primul rând pe venitul pe care îl va putea câștiga, ceva este greșit. Da, unii tineri cu pregătire superioară primesc salarii fenomenale pe o piață extrem de competitivă, și aceasta cu siguranță că are un efect asupra lor.

Alții din generația noastră de tineri calificați au devenit celebriți minore, ale căror fotografii apar în ziare, de obicei având o purtare proastă. Ei beau prea mult, înjură prea mult sau umblă aproape ori complet dezbrăcați. Iar civilizația modernă pare să ne spună că tocmai pe aceștia trebuie să-i admirăm și să-i luăm drept model.

Poate că ei își rotunjesc balanțele bancare și își hrănesc eul, dar își tin sufletul lihnit de foame.

Desigur, „idolul” prin excelență contemporan și modern din această trinitate este terapia. Terapia este și „jucătorul” nou-venit în echipă, pentru că, de-a lungul istoriei sale, biserica a avut întotdeauna momente de prietenie sau de confruntare – un fel de relație de iubire și ură – cu bogăția și cu educația. Ambele au fost atât obstacole, cât și instrumente ale misiunii bisericii. Dar terapia ca instrument este o invenție a zilelor noastre. Societatea noastră este așa de fascinată de vindecarea trupului și a minții, încât există convingerea nerostită că, dacă putem doar să ne armonizăm permanent cu binele interior, al eului nostru, totul va fi bine. În anumite rubrici din presă, dacă le citim, este descris cu regularitate modul obscen în care cei bogați și nechibzuți aleargă la clinici costisitoare de hidroterapie, deseori luându-și cu ei agenții pentru relații publice. Ei dau impresia că, dacă vor face mărturisiri în grup și va trebui să curețe toatele publice timp de două săptămâni, lucrul acesta va schimba complet direcția unei vieți întregi de păcate și de excese. Dar nu se întâmplă așa.

Nu este nimic greșit în terapie ca atare și desigur nu vreau să minimizez faptul că mulți oameni au nevoie de tratament din partea unor specia-

liști, care să-i ajute să facă ordine în viața lor tulburată. Dar ce s-a întâmplat cu Dumnezeu, cu credința, cu citirea Cuvântului Său și cu rugăciunea? Ca societate, ne-am format un asemenea apetit pentru cercetarea sau preocuparea de sine și pentru tratamentul care urmează, încât cuvinte care aparțin psihologiei intră în limbajul nostru zilnic și sunt aduse ca explicație (sau ca scuză?) pentru conduita noastră. (Binecunoscutul model Naomi Campbell și-a scuzat lipsa de bună-cuviință la o emisiune televizată, spunând că suferă de o „slabă apreciere de sine”.) Se spune că, într-un fel sau altul, noi toți suntem fie predispuși genetic, fie victime în drama noastră personală și că nimeni nu este autorul sortii sale; iar responsabilitatea pentru ceea ce se întâmplă nu ne aparține nouă.

Dar aș vrea să mă întorc la al doilea așa-numit idol din lista lui Carey: educația. Desigur, educația este căminul profesional al acestui grup – căminul de care aparțineți și în care lucrați, individual și ca grup. Pentru mulți, atacul asupra educației va fi surprinzător, dat fiind rolul istoric al creștinismului în promovarea, căutarea și oferirea educației ca un principal instrument al misiunii. Motivul pentru care educația este descrisă ca fiind un „idol” are de-a face cu o obsesie în ce privește educația ca răspuns la problemele lumii. Acumularea cunoștințelor nu conferă o virtute; iar căutarea cunoștințelor mai presus de orice altceva este un drum periculos. Este, de asemenea, o realitate

faptul că, în pofida sistemelor de educație avansată din lumea occidentală, criminalitatea, vandalismul și criza familiei sunt specifice societății noastre.

Deci toate sunt rele? Nu, categoric nu. Realitatea este însă că nici una dintre cele trei (bogăția, educația și terapia) nu poate oferi singură, în sine, o vi-decare durabilă

pentru lumea noastră fragmentată și pentru viața noastră zdrobită. Ele devin idoli doar atunci când ceea ce ne prezintă este o alternativă față de Evanghelie. Apoi ele introduc alți salvatori care, desigur, ne pot îmbogăți și adânci cunoștințele; da, ele ne pot mări agerimea și îndemânarea profesională, ne pot face mai puternici și mai încrezători în sine și ne pot furniza belșugul și libertatea financiară cu care ne îmbogățim, ne împodobim și ne condimentăm viața aici și acum; dar, dincolo de acestea, ele nu mai oferă nimic.

Eu nu sunt terapeut, deși uneori ascult persoane care se luptă cu probleme care le chinuiesc viața. De asemenea, am fost cruțat de viața trăită în bogăție și lux. Cred că, în parte, aceasta se datorează faptului că am crescut ca fiu de pantofar, iar singura bogăție pe care o aveam se afla în minte, dar probabil și faptului că Domnul a văzut că voi lucra mai bine cu mai puțin. Însă în ce privește educația, al doilea așa-zis idol al lumii moderne, aici mă simt ca acasă.

Educația: ce este bun cu ea? Nu poți fi un membru activ al societății moderne dacă nu ai suficiență educație. Fără ea, ai fi un om paralizat, nu ai putea activa.

Educația: ce este rău cu ea? Dacă, după ce ai primit-o, educația a făcut din tine un admirator al autonomiei intelectuale, te afli pe

o pantă alunecoasă. În afară de aroganță, care adesea îl face pe un astfel de om insuportabil din punct de vedere social, educația își stabilește apoi propriul mântuitor și ajunge să creadă tot mai mult că Dumnezeu nu are de adus nici o contribuție importantă la viață, că viața oferă mulțumire așa cum este. Dumnezeu devine inutil pentru viața de fiecare zi. În momentul acela, idolul a fost ridicat.

Lucrarea voastră este dublă: să educați și să combateți idolatria!

Ca biserică, ni s-a dat material abundent cu privire la ceea ce constituie cea mai bună educație. Ați putea folosi tot timpul convenției ca să citiți și să reflectați la citate, dar este clar că nu aveți scopul acesta și nici eu nu intenționez să o fac acum. În loc de aceasta, aș vrea să mă opresc și să subliniez câteva puncte care, în opinia mea, sunt importante în educația adventistă de ziua a șaptea, având în vedere că investim așa de mult în ea, că nu o considerăm secundară nici unei alte activități pe care o desfășurăm ca biserică și că spunem că a preda în școlile noastre este o lucrare de păstorire.

În primul rând, pentru că „frica Domnului este începutul înțelepciunii” (Ps. 111,10) și „din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Prov. 2,6), noi credem că *nimeni nu va deveni înțelept prin simpla acumulare de date și prin însușirea unor deprinderi profesionale*. Educația creștină ține minte îndemnul: „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace... Primește învățătură din gura Lui și pune-ți la inimă cuvintele Lui” (Iov 22,21.22). De aceea, considerăm că adevărata educație va privi mai întâi de toate la Dumnezeu; elevii și profesorii deopotrivă se vor întoarce spre El și își vor deschide mintea. Acesta este antidotul pentru idolatrierea educației.

Experiența aceasta nu se poate realiza doar ca o introducere de zece minute dimineața, la începutul cursurilor, deși un moment de invocare a prezenței lui Dumnezeu este potrivit totdeauna, nici ca o anexă la lucrurile „mai importante”, și anu-

me subiectele academice și profesionale identificabile. Din contră, ea reprezintă chiar mediul în care se desfășoară întreaga educație. De aceea ea ține mai mult de dispoziție, de atitudine și de ambianță decât de date, de fapte și de formule. Identitatea acestei experiențe se bazează înainte de toate pe atmosfera și pe mediul în care se oferă educația. Înainte să fie deschise laboratoarele și sălile de curs, să înceapă orele și să fie transmise datele, elevii vor simți, de la prima inspirație, unde sunt și cum este viața în prezența voastră ca profesori.

În al doilea rând, *o școală este o ucenicie pentru viață*. Și apoi vine viața de fiecare zi, uneori întunecată și monotona, alteleori entuziasmantă și strălucitoare, dar ea este arena în care se tinde către scopurile pe care școala îi ajută pe elevi să le stabilească și unde sunt exprimate valorile pe care școala îi ajută pe elevi să le aleagă. Continuitatea dintre educație și viață este cuprinzătoare și evidentă. Poate că tinerii noștri au o înclinație genetică spre ceea ce ajung în viață, dar, când privești la viața lor ulterioară, deseori „gena” educațională poate fi sesizată în mod clar.

Cercetând Scriptura, deseori m-a șocat felul în care Biblia (sau Dumnezeu) folosește această secvență: „Pentru că știi... gândește-te ce trebuie să fii sau cum trebuie să acționezi”. Este limpede faptul că tot ceea ce acumulăm – date, informații, cunoștințe și înțelegere – își găsește sensul doar în viața pe care o trăim după aceea. Este de prisos să spunem că adevărul obiectiv este să trăim, iar Dumnezeu este preocupat de ceea ce ni se întâmplă și de viața pe care o trăim. Scopul nu este doar să cunoaștem, să cuprindem atâtea informații și să avem atâtea calificări sau atâtea îndemănare, ci să trăim. Și întrebarea este: Cum influențează ceea ce cunoaște viața pe care o trăiesc?

Întrebarea aceasta trebuie să ne însoțească permanent pe toți, inclusiv pe copiii și pe tinerii noștri. Este o întrebare pe care profesorii trebuie să le-o pună elevilor lor. Elevii tre-

buie să privească viața care le stă în față acolo, în lume, ca fiind plină de ocazii excelente și să intre în ea cu entuziasm și avânt. Nu-i învățați pe tinerii voștri să le fie frică de lume și să fie intimidati de excesele ei cele mai rele. Învățați-i să fie puternici, calmi, să aibă siguranță și să fie mândri de identitatea lor. Dacă ești tânăr și îți este frică de identitatea ta, ai în față un viitor dificil, dacă temerile tale nu pot fi îndepărtate.

Este o greșală să-i învățăm pe tineri să se izoleze de societate, să fie însingurați pentru a fi spirituali. Feriți-vă să construiți un mediu exagerat de protector, care creează o lume mai mică, nenaturală, izolată de restul lumii pe termen lung.

Este foarte posibil ca lumea să fie un mediu ostil, dar este singurul mediu funcțional pentru noi. Este locul în care Dumnezeu vrea să fim. Este locul în care Dumnezeu vrea să ne aducem la îndeplinire misiunea pe care El ne-a dat-o. Dumnezeu i-a iubit pe cei din lume – rău mirositori, nervoși, egoiști și uneori violenți. Și aceasta este singura lume pe care El ne-o dă ca să locuim în ea astăzi. Nu este o idee bună să fugim din lume.

Îmi aduc aminte de ucenicii aflați împreună cu Domnul Isus pe muntele schimbării la față. Dându-și seama că se află într-un mediu dintr-o altă lume, alături de Moise și Ilie, Petru strigă: „Ei! Să rămânem aici. Să fie al nostru locul acesta bun și să stăm aici pentru totdeauna!” Dar Domnul Isus le spune: „Nu, nu este o idee bună. Să coborâm de pe munte și să ne întâlnim cu oamenii”.

Acela este locul în care Dumnezeu îi ia totdeauna pe tinerii noștri la calificare. Avem datoria ca, prin sistemele noastre de educație, să-i echipăm, din punct de vedere profesional și spiritual, ca să trăiască acolo, să știe ce așteaptă Dumnezeu de la ei și să se simtă bine cu aceasta – că este o viață bună de trăit. Dacă Isus Hristos este o realitate vie, curentă în viața și în planurile lor, nici bogăția, nici educația, nici terapia nu vor deveni un idol. Din contră, ele vor fi ceea ce Dumnezeu așteaptă –

instrumente ale misiunii; și cei care le au și le folosesc vor găsi împlinire mergând printre tot felul de oameni interesanți.

În al treilea rând, școlile noastre există ca să-i învețe pe copiii și pe tinerii adventiști *nu doar cine sunt și care este motivul existenței lor, ci să-i învețe și să-i formeze să se simtă buni, puternici, deschiși și liberi când intră în lumea seculară*. Dintre toți oamenii, credincioșii consacrați trebuie să se simtă bine cu privire la ei înșiși și la valorile pe care le reprezintă. În lumea laică există așa de mulți tineri de seama lor, care doresc să aibă același sentiment de siguranță și al valorii personale pe care îl au tinerii credincioși consacrați.

În al patrulea rând, *voi, profesorii, sunteți colegii mei în lucrarea de păstorie*. Dar ceea ce face lucrarea voastră așa specială este faptul că aveți un rol de foarte mare încredere, datorită materialului special pus în mâinile voastre. Voi sunteți implicați împreună cu Dumnezeu într-un act de creație. Dumnezeu a așezat în mâinile voastre un material foarte fraged și flexibil. Și vi s-a încredințat sarcina de a-l modela. Trebuie să-l faceți să fie atât sprinten, cât și rezistent – sprinten, să se poată rostogoli când este lovit, și rezistent, să poată rezista la cele mai aspre lovituri. Și trebuie să-i dați acestui material individualitatea sa. Să-l ajutați să-și descopere valoarea și rațiunea de a fi. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu vi-o încredințează să o faceți.

Eu am fost profesor mulți ani (în Africa și Europa) și, când privesc înapoi la acei ani minunați, sunt uimit de riscurile pe care Și le-a asumat Dumnezeu cu mine. El mi-a pus în mâini materialul delicat al unei minți tinere, care să fie instruită din punct de vedere profesional, în contextul valorilor creștine, ca să-și îndeplinească profesia cu succes în lume, în calitate de credincios! Probabil nu există o chemare mai bună sau mai înaltă decât să știi că ești partener cu Dumnezeu în dezvoltarea unei minți tinere.

Îmi vin în minte aceste cuvinte

din pana inspirației: „Deoarece omul a costat cerul atât de mult, prețul scumpului Fiu al lui Dumnezeu, cu câtă atenție ar trebui să se ocupe pastorii, profesorii și părinții de sufletul celor care se află sub influența lor! Este o lucrare plăcută să te ocupi de formarea minții și în ea trebuie să te angajezi cu frică și cutremur” (*Mărturii*, vol. 4, pag. 439).

De aceea vă spun, stimați colegi din domeniul educației, care lucrați în instituții foarte respectate, având o recunoaștere internațională și o înaltă acreditare: Aveți un privilegiu special din partea lui Dumnezeu să formați bărbați și femei care să devină folositori pentru El! Trebuie să educați

- tineri care sunt puternici să gândească și să acționeze, care știu cine sunt și care este rațiunea existenței lor, în loc să fie educați ca oameni lipsiți de voință, încurcați și nesiguri de ei înșiși;

Școlile noastre trebuie să-i învețe pe copii și pe tineri să se simtă buni, puternici, deschiși și liberi când intră în lumea necredincioasă.

- tineri care sunt stăpâni, nu sclavi ai împrejurărilor, care își conduc viața, în loc să fie victime ale evenimentelor trecătoare, care sunt în stare să ia decizii pentru viața lor, recunoscând că, dacă nu o vor face ei, o va face altcineva;

- tineri care au vederi largi și clare pentru a fi în stare să facă deosebire între bogăție și valoare și care au curajul convingerilor lor (vezi *Education*, pag. 18);

- tineri care sunt conduși de dorința de a sluji.

Pavel ne aduce aminte: „Căci Dumnezeu, care a zis: ‘Să lumineze lumina din întuneric’, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui

Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Cor. 4,6,7).

Dumnezeu ne-a dat această solie. Misiunea noastră este să o transmitem altora, deși suntem vasele de lut care poartă această comoară neprețuită.

Acesta este un privilegiu pe care Dumnezeu ni-l oferă!

Este privilegiul meu să lucrez alături de voi în această lucrare. Biserica are nevoie de voi și depindem de voi. Voi face tot ce pot ca să lucrați într-un climat de siguranță și lucrarea voastră să vă aducă satisfacție. Am o mare încredere în instituțiile noastre de educație și în profesorii noștri. Voi reprezentați ce avem mai bun.

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Adventist Review, 5 octombrie 2000

Marea sărbătoare... / Urmare de la pagina 15

Corul mixt a cântat o piesă din „Oratoriul Paulus” de Mendelssohn-Bartholdy, după care fratele Jan Paulsen a rostit binecuvântarea de despărțire.

A urmat o recepție foarte frumos pregătită și cu o prezentare deosebită, în sala de lectură a bibliotecii institutului. Aceasta a permis prelungirea atmosferei de sărbătoare cu discuții și contacte prietenești.

Această sărbătoare a poporului adventist român coincide totodată cu împlinirea a 125 de ani de la inaugurarea primului institut teologic adventist din lume (Battle Creek, 1875). Fie ca Domnul să-și aibă privirea îndreptată spre acest loc, campusul Institutului de la Cernica, și să îndeplinească făgăduința prezenței Sale, făcută lui Solomon cu ocazia sfințirii templului: „Aleg și sfințesc Casa aceasta, pentru ca numele Meu să locuiască în ea... și voi avea totdeauna ochii și inima Mea acolo” (2 Cron. 7,16).

Gheorghe Modoran este directorul Departamentului Educație al Uniunii. Gabriel Golea este profesor la Institutul Teologic Adventist.

TINSERV –

Tineri în Serviciu Voluntar

Cristian Modan

„Noi avem astăzi o armată de tineri care pot face mult dacă sunt îndrumați în mod corespunzător și încurajați...” (Ellen White, Buletinul Conferinței Generale din 20 ianuarie 1893, pag. 24).

Într-o noapte întunecată, în mijlocul unui viscol puternic, un om înainta prin zăpada care îi ajungea până la brâu. Trecuse mult timp de când pierduse orice punct de reper, iar acum, orbit de fulgii de zăpadă și pe jumătate înghețat, rătăcea printre nămeți. Își pierduse speranța că va regăsi drumul, iar în minte îi persista un singur gând: să se odihnească puțin. Nu mai simțea frigul și se gândea că, dacă ar ațipi un pic, și-ar recăpăta forțele.

Pe când își căuta un loc unde să se așeze, a simțit ceva ciudat în zăpadă. Era un alt bărbat, care zăcea acolo într-o stare jalnică. Cutremurat, și-a dat seama că omul va muri în curând de frig și, în disperare, l-a ridicat și a pornit înainte.

Pe măsură ce înainta sub povara suplimentară, simțea că se încălzește și că mușchii lui prind din nou putere. Într-un târziu, a putut zări în depărtare o lumină și s-a îndreptat cu ultimele forțe către această oază de căldură providențială. Salvase un om!

În timp ce se bucura de tihna din acea casă primitoare, bărbatul a putut să analizeze încă o dată ce s-a întâmplat și atunci a înțeles că, salvându-l pe celălalt, a fost de fapt el însuși salvat (după Ellen White). „*Cei care cultivă binefacerea nu fac numai o lucrare bună pentru alții..., ci sunt ei înșiși beneficiari prin deschiderea inimii lor influenței milostive a adevăratei binefaceri. Fiecare rază de lumină revărsată asupra altora va fi reflectată asupra inimilor noastre*” (Mărturii, vol. 4, pag. 60).

Exemplul lui Hristos

„Singura cale pentru a crește în har este aceea de a lucra în mod dezinteresat, așa cum ne-a învățat Hristos, cu toată puterea noastră, pentru a oferi ajutor și a fi o binecuvântare pentru aceia care au

nevoie de noi. Puterea vine prin exercițiu; activitatea este însăși condiția vieții” (Calea către Hristos, pag. 72).

Domnul Hristos a ilustrat cum nu se putea mai bine spiritul adevăratei slujiri, în parabola samariteanului milos (Luca 10,25-37), și a afirmat că va exista o delimitare clară între cei care slujesc altora și cei care nu o fac, tot așa cum păstorul separă oile de capre (Matei 25,31-46).

Doar metoda de slujire a lui Hristos ne va asigura succesul în a-i influența pe oameni. Mântuitorul: • Se purta cu oamenii ca unul care le dorea binele. • Își manifesta simpatia față de ei. • Slujea nevoilor lor. • Le câștiga încrederea (Divina vindecare, ed. 1997, pag. 123).

În timp ce modalitățile de a-i ajuta pe cei în nevoie sunt practic nelimitate, dorim să propunem tinerilor să participe la un proiect cu totul special. **TinSerV** este un proiect care le oferă ocazia să se angajeze efectiv în slujire și în același timp le întărește relația cu Dumnezeu. Misiunea **TinSerV** este să trimită echipe de tineri voluntari pentru a lucra în diferite localități. Scopul acestei inițiative este să clădească relații cu localnicii și să le transmită acestora dragostea lui Dumnezeu. Printr-un serviciu dezinteresat și un comportament ireproșabil, tinerii participanți vor oferi un model de caracter creștin și de iubire necondiționată.

Proiectul pilot

Pentru a testa această idee, a fost organizat un proiect pilot la sfârșitul lunii septembrie, la Starchiojd, în județul Prahova. Un grup de 22 de tineri adventiști au lucrat voluntar timp de o săptămână, îndrumați de autoritățile locale, în beneficiul localității și în sprijinul unor bătrâni fără ajutor.

Dintre acțiunile în folosul tuturor locuitorilor, menționăm curățenia pe străzi, curățarea râului din comună, a bazinului de apă potabilă al școlii, a canalelor de scurgere și altele. De asemenea, tinerii participanți au demolat o magazie veche din curtea școlii și au ajutat la construcția unui podeț pe strada principală. La solicitarea directoarei școlii din localitate,

ei au organizat activități educative și recreative, atât în timpul orelor de curs, cât și după-amiaza, pentru aproximativ 130 de copii din sat. Puteți vedea mai multe imagini surprinse în desfășurarea acestui proiect pe paginile din mijloc ale revistei.

Un proiect similar a fost organizat de studenții de la Institutul Teologic Adventist în localitatea Cernica, pe parcursul mai multor săptămâni. Multă vreme ostilă școlii noastre de acolo, localitatea și-a schimbat în mod drastic atitudinea datorită exemplului de slujire oferit de cei peste 140 de tineri care s-au implicat activ în slujire.

Efectele benefice ale acestui proiect în cele două localități sunt foarte greu de calculat. Localnicii au fost ajutați efectiv, însă, dincolo de aceasta, atât tinerii, cât și cei în vârstă au văzut în ei niște modele autentice de slujire creștină și de comportament ireproșabil.

Aprecierea unanimă manifestată de localnici a arătat faptul că prestigiul Bisericii Adventiste în zonă a sporit foarte mult. În plus, tinerii și-au făcut prieteni în localitate și au sudat o echipă puternică împreună cu ceilalți participanți.

Impresii de la participanți

Dincolo de implicarea în misiune, tinerii au primit binecuvântări cu totul speciale. Impresiile lor sunt sugestive:

„Pentru mine, TinSerV a însemnat Evanghelia practică, și nu cea vorbită. Au fost câteva zile de neuitat. Am învățat cu toții că 'este mai ferice să dai decât să primești'. Am apreciat foarte mult atitudinea deschisă atât a oficialităților, cât și a sâtenilor. M-am simțit excelent și voi fi încântată să particip la un proiect similar în viitor. Deși am

muncit mult, satisfacțiile au fost pe măsură. (Simona, Târgu-Mureș)

„Păstrez încă impresii puternice de la ineditul proiect la care am avut onoarea să particip, iar atmosfera de colaborare și prietenie care s-a format între noi o port încă în suflet.

Iar gândul că influența a ceea ce am făcut acolo răzbate dincolo de simpla acțiune de a strânge gunoaie, a repara podețe sau a săpa în folosul obștii și că va fi ca o sământă a adevăratei Evanghelii – aceea care se practică – mă încurajează să mă bucur de pe acum de rodul bogat din viitor. El se va vedea atât în ceea ce privește însuflețirea bisericii, cât și cu privire la creșterea ei, proporțional cu mărimea sacrificiului unui Dumnezeu care S-a coborât în gunoaiele acestei omeniri. (Ionuț, Craiova)

„Proiectul TinSerV a însemnat pentru mine mai mult decât mă așteptam. Pe lângă faptul că a fost răspunsul lui Dumnezeu la unele dintre

este cel care știe că este bine să ofere altora, dar vă spun acum din experiență, este mai ferice de cel ce gustă cu adevărat acest sentiment. (Ana-Maria, Târgoviște)

Dacă simțiți furnicătură în palme, este un semn bun. Ați simțit chemarea și sunteți gata să vă implicați într-un astfel de proiect. Participând:

- Veți împlini voia lui Dumnezeu. (Mat. 28,19)
- Credința

voastră va crește și veți fi mai pregătiți pentru timpurile când „cel neprihănit va trăi prin credință”. (Rom. 1,17)

- Veți primi mai multe binecuvântări decât veți putea oferi. (Mal. 3,10)

• Veți avea simțământul datoriei împlinite.

- Îl veți sluji pe Domnul Isus... căci „ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”. (Mat. 25,40)

Puteți afla amănunte de ordin organizatoric într-o broșură care va fi produsă special pentru coordonatorii TinSerV. Prin harul lui Dumnezeu, sperăm ca anul acesta să fim martorii a peste 75 de proiecte TinSerV. Aceasta înseamnă peste 75 de echipe și peste 75 de localități care vor vedea Evanghelia practică și pe tinerii adventiști trăind-o. Tinerii vor merge în misiune, iar comunitățile lor îi vor sprijini în rugăciune. Veniți cu noi...

Cristian Modan este directorul Departamentului Tineret la Uniune.

rugăciunile mele, acest proiect a constituit, în dreptul meu, conturarea clară a ideii de a face un lucru bun pentru cel de lângă mine, a ideii de a trăi pentru a oferi și pot spune astfel că am descoperit o comoară. Fericit

În ajutorul românilor din Germania

Fratele Michael Schell (domiciliat în: 24107 Quarnbek Immerkamp 4, Germania) a fost prezbyter mulți ani în România, este un iubitor al românilor de pretutindeni. Dânsul a avut bunăvoința să ne acorde interviul de mai jos cu privire la societatea pe care o conduce.

Aron Moldovan (A. M.): Frate Schell, cum se numește societatea din Germania pe care o conduceți?

Michael Schell (M. S.): Numele ei german este Förderkreis „Rumänen Mission”, ceea ce pe românește ar însemna „Cercul de sprijin pentru misiune între românii din Germania”.

A. M.: Care a fost scopul pentru care ați înființat această societate?

M. S.: Motivul pentru care am înființat această societate este sprijinirea lucrării misionare printre cei aproximativ 110.000 de români rezidenți în Germania, pe care dorim să-i contactăm pentru a le face cunoscut mesajul revenirii lui Isus. Pentru a reuși în această activitate, avem nevoie de ajutorul membrilor adventiști din România care au rude în Germania. Dacă am avea adresele rudelor acestora din Germania, le-am putea trimite diferite mesaje, invitații sau materiale. Sper că apelul meu la colaborare va fi recepționat pozitiv. Dăm asigurări că adresele nu vor fi folosite decât în scopul pentru care ne-au fost furnizate. Comunicarea adreselor se poate face la adresa mea.

Pe lângă activitatea noastră pentru românii din Germania, în măsura în care dispunem de fonduri, sprijinim și lucrarea misionară din România.

A. M.: Care sunt realizările de până cum ale societății dv. pentru românii din Germania?

M. S.: Am distribuit o mie de seturi de studii biblice din cartea lui Daniel, primite de la Conferința Moldova. „Stimme der Hoffnung” ne-a tipărit 10.000 de cărți poștale ilustrate, în limba română, din care am distribuit până acum 500. La acestea am primit 7 răspunsuri pozitive, rezultat foarte bun pentru Germania, unde, de obicei, abia la 10.000 de cărți poștale se primesc cca

4-5 răspunsuri de participare la acțiunile programate.

A. M.: Ce faceți pentru România?

M. S.: Prin conferințele respective, sponsorizăm 14 misionari laici cu câte 120 DM lunar. Am sponsorizat cu câte 5000 (cinci mii) DM două seminarii „Maranatha”, unul ținut la Vișeu de Jos, cu cca 100 de misionari laici (în februarie 1999), și altul la Tg. Jiu, cu cca 100 de pastori din diferite conferințe (în martie 2000).

La cererea Conferinței Banat, se va ține un nou seminar „Maranatha” între 13 și 21 aprilie 2001, cu același lector, fratele Samuel Monnier. Vom sponsoriza de asemenea seminarul acesta cu 5000 DM.

A. M.: Ce ținte aveți pentru viitor prin intermediul societății pe care o conduceți?

M. S.: Ne propunem ca în fiecare an să aducem la Isus Hristos cel puțin zece persoane dintre românii aflați în Germania.

Întrucât România a devenit în ultimii ani o exportatoare de forțe misionare și în alte țări, prin procesul de emigrare, consider că orice investiție făcută în România este rentabilă pe plan misionar și suntem dotori să o încurajăm. Deși, omenește vorbind, pare absurd, eu visez la un moment în care, în fiecare localitate din România să existe o biserică locală adventistă sau o grupă de adventiști. Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, poate să facă minuni în vederea încheierii lucrării, dar El are nevoie de timpul și de angajamentul spiritual și financiar, atât în Germania, cât și în România, al fiecăruia dintre noi.

Regretăm că, oricât am fi de binevoitori, societatea noastră nu poate satisface numeroasele cereri de ajutor financiar care ne sunt adresate din România. Dar Dumnezeu poate să compenseze lipsurile cărora noi nu le putem face față.

Plăcintă cu afine

Bonnie Walker

Intoarceți-vă aici!" a strigat Rachel. „Nu așteptați să vă prind eu!”

Mama o rugase pe Rachel, sora cea mare, să aibă grijă de frații ei mai mici. Dar Peter și Willie nu cooperau. Rachel clocotea de mânie. A tras afară din congelator o foaie de graham pentru plăcintă. De ce nu puteau să înțeleagă că ea încearcă să facă ceva bun?

„Peter și Willie, aveți aici o găleată. Mergeți și culegeți niște afine”, a poruncit Rachel.

„Eu nu merg”, s-a tânguț Peter, băiatul de 6 ani.

„Sunt în vacanța de vară și vreau să merg cu bicicleta!”

„Nu!” a strigat și Willie, care avea 3 ani.

„Nu poți să ne obligi, Rachel”, au țipat amândoi și au zbughit-o afară.

Rachel a ridicat din umeri și și-a spus în gând: *Nu voi alerga după ei, dar o să le pară rău. Voi face prăjitura doar pentru mama și pentru mine.* A pus mâna pe o găleată și a pornit supărată la cules afine. *Lasă-îi să se joace. O să le arăt eu, se gândea ea.*

Era spre sfârșitul verii. Soarele strălucea puternic și o adiere de vânt sufla prin părul ei negru, tuns scurt. Rachel își auzea frații care se jucau în curtea din fața casei. A început să se simtă mai bine.

Dar ceva o tot necăjea. În mintea ei persista ecoul cuvintelor fraților săi: „Nu poți să ne obligi, Rachel”. Poate că, într-adevăr, încercase să-i oblige, le vorbise pe un ton poruncitor. Probabil că, dacă i-ar încuraja mai mult, în loc să le poruncească, frații ei mai mici nu ar fi așa de neascultători. Ce putea să facă?

Nu i-a trebuit mult timp ca să culeagă cinci pahare de afine. Când s-a întors în bucătărie, Rachel a văzut că foaia de graham era gata de pus la cuptor, în timp ce ea spăla afinele. Îi părea bine pentru că mama o lăsase întotdeauna să o ajute la bucătărie. Putea să facă o plăcintă care nu-i lua mult timp. Deodată și-a dat seama ce putea să mai facă.

„Peter, Willie”, a strigat ea. Băieții au privit întrebători de după colțul garajului.

„Vreți să mă ajutați să fac o prăjitură?”

„Oo, o prăjitură!” a exclamat Peter.

„Chiar vrei să te ajutăm?”

„De ce nu?” a zâmbit Rachel.

Cei dori frați s-au spălat repede pe mâini ca să o ajute.

„Peter, vrei să pui afinele din paharul

acesta în castronul albastru și să le pasezi? Sunt convins să poți face o treabă excelentă.”

Peter era fericit.

„Iar tu, Willie, dacă stai pe scăunel, vei putea să mesteci aceasta când o voi termina”, l-a invitat Rachel.

„E grozav, Wachel”, a spus Willie vesel.

Rachel a golit într-un vas mai mare o cutie (cam două pahare) de suc de struguri concentrat, înghețat și a pus vasul pe aragaz. A amestecat trei lingurițe de amidon, două lingurițe de suc de lămâie, o jumătate de pahar de apă și puțină sare. Apoi i-a dat amestecul lui Willie ca să-l toarne în suc de struguri și să mestece în el.

„Este grozav! Îmi place”, a gângăvit entuziasmat Willie.

Peter a adăugat apoi afinele pasate de el. Peter și Willie le-au lăsat să fiarbă timp de cinci minute în suc de struguri și au mestecat în ele pe rând. După ce s-au mai răcit puțin, Rachel a adăugat și afinele întregi și le-a pus pe toate în foaia de plăcintă.

„Acum trebuie să o lăsăm să se răcească”, a spus Rachel.

„Eu voi face o salată și voi pune mâncarea la cuptor să se încălzească. Mama trebuie să sosească acasă în curând.”

„Putem să te ajutăm?” a rugat-o Peter. „Pot să spăl eu salata.”

„Eu pot să aduc niște pătrunjel din grădină”, s-a oferit Willie.

„Foarte bine”, a încuviințat Rachel.

„Te ubesc, Wachel”, i-a spus Willie, stâlcind cuvintele, în timp ce alerga afară.

„Și eu te iubesc, Willie”, i-a răspuns Rachel veselă.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

• Rugați-i pe cei cărora le place să citească să caute versetul din 1 Tesaloniceni 5,11, dacă se poate, în trei versiuni diferite ale Bibliei.

• Alegeți pe cineva care să scrie pe o foaie mare cuvintele celorlalți, iar aceștia să dea câte o poruncă, apoi să spună același lucru într-un mod mai încurajator.

• Citiți cuvintele și ascultați-le cum sună. Dacă ați vorbit într-un mod poruncitor, și nu încurajator, cereți iertare.

• Mulțumiți-I Domnului Isus pentru că ne arată cum să ne tratăm unii pe alții.

• Cântați o cântare, de exemplu „Tată, toți Te rugăm”, din *Imnuri creștine*, nr. 219.

Dumnezeu era pregătit în ziua în care S-AU ÎNCHIS BĂNCILE

Emma Howell Cooper

Articolul de mai jos a apărut prima dată în numărul din 13 septembrie 1979 al revistei Adventist Review și, de atunci, este un articol preferat al cititorilor. Datorită deselor solicitări, a fost republicat în numărul din 21 noiembrie 1991. Dar cererile continuă să sosească la redacție; de aceea, el a fost tipărit pentru a treia oară în numărul din 30 august 2000 al aceleiași reviste. În limba română, acum este publicat pentru prima dată, în Curierul Adventist.

O mie de dolari reprezintă prea mulți bani ca să fie păstrați într-un seif mic. Și totuși, fratele W. H. Williams, trezorier adjunct al Conferinței Generale, l-a rugat pe secretarul său să pună 10 bancnote de câte 100 de dolari într-un plic, să scrie pe el data și suma și să-l depună în seiful din birou. În săptămânile care au urmat, secretarul a umplut alte plicuri, a scris pe ele data și suma și le-a depus de asemenea în seif.

Fiind pasionat de finanțe, fratele Williams cunoștea cursul valutar al multor țări. Tocmai de un astfel de om avea nevoie Domnul în anul 1933. Perioada aceea era una de depresie. Fondurile erau foarte puține și mulți oameni rămăneau flămânzi. Bugetul mondial al bisericii fusese redus cu ocazia întâlnirii anuale și domina un sentiment general de îngrijorare.

Fratele Williams purta responsabilitatea pentru fondurile bisericii care intrau și care ieșeau de la Conferința Generală, în raport atât cu câmpul mondial al bisericii, cât și cu Diviziunea America de Nord. Din această cauză, el depunea banii la bănci nu doar din Takoma Park

[Maryland] și din centrul orașului Washington, ci și din New York. Plicurile cu sume de câte 1.000 de dolari, pe care fratele Williams i-a spus secretarului său, Chester Rogers, să le pună în seiful din birou erau fonduri pe care el le-a scos periodic din contul Conferinței Generale de la banca din Takoma Park. Secretarul său se întreba de ce scoate dânsul banii aceștia.

Dar scoaterea sumelor în numerar de la bancă și apoi depunerea lor în seiful din birou nu au fost singurele lucruri bizare pe care secretarul a observat că le făcea fratele Williams în ultimul timp. Nu demult, el trimisese scrisori la diviziunile

din alte continente și le îndemnase să-și trimită cererile pentru buget cu ocazia următorului Consiliu Anual, ceea ce era cu mult înainte față de programul obișnuit. De ce toată graba aceasta?

Apoi fratele Williams a complicat și mai mult situația, rugându-l pe fratele Rogers să-l ducă până la Gara Union, din centrul orașului Washington, ca să poată lua trenul de la miezul nopții pentru o călătorie neprogramată la New York. Desigur, fratele Williams mergea adesea la New York ca să aranjeze trimiterea telegrafică a fondurilor pentru misiuni la diferitele diviziuni, dar, de data aceasta, mai erau încă zece zile până la data pentru care era programată în mod normal o astfel de călătorie. De ce trebuia să meargă el la New York în noaptea aceea? Fratele Rogers s-a mirat, dar nu a pus întrebări.

Câteva zile mai târziu, într-o dimineață, la serviciul religios obișnuit, la sediul Conferinței Generale, fratele Williams le-a istorisit angajaților o experiență care a făcut o impresie durabilă asupra tuturor celor prezenți.

Iată descrierea în cuvintele sale:

Era pe la sfârșitul programului, în ziua de 2 martie. Oamenii se grăbeau să ajungă acasă de la serviciu, în timp ce eu stăteam singur în birou și mă bucuram de clipele de liniște după o zi încărcată. Pentru că soția mea nu era acasă, nu trebuia să mă grăbesc să ajung într-o casă pustie. „Voi merge acasă și mă voi culca devreme”, mi-am spus în gând.

Chiar atunci, am simțit o apăsare pe umăr și o voce clară mi-a poruncit: „Du-te la New York astă-seară”.

M-am îndreptat pe scaun și mi-am întărit corpul, apoi mi-am aplecat capul și m-am rugat: „Doamne, eu nu am nici o autoritate să fac tranzații la New York acum. Ce trebuie să fac când ajung acolo?”

Apăsarea a continuat: „Du-te!”

Eram obosit. Îmi era frică să merg seara târziu până la Gara Union cu tramvaiul. Plecase cumva Chester Rogers? Când am ieșit din birou, l-am întâlnit pe credinciosul meu secretar.

„Chester, vrei să mă duci la noapte la gară?” l-am întrebat. El a încuviințat fără să pună întrebări.

A doua zi, am sosit la New York devreme. M-am rugat ca Domnul să mă ferească să fac vreo tranzație nepotrivită în ziua aceea. De fapt, pentru ce mă aflam acolo? Făcându-se dimineață, răspunsul a venit în mod clar: „Du-te la cele două bănci și trimite banii pentru misiuni la fiecare diviziune”. „Dar este prea devreme pentru luna aceasta”, I-am spus Domnului. Și totuși, se părea că nu există alternativă.

Când băncile s-au deschis, în aceea dimineață de vineri, mă găseam la prima bancă, în fața casierului care efectua de obicei trimiterea banilor noștri pentru misiuni. El ne cunoștea programul. Mă va refuza? m-am întrebat. Dar casierul nici nu s-a mirat că m-a văzut în ziua aceea așa de devreme.

Când i-am spus că doresc să trimis fondurile pentru misiuni la destinațiile obișnuite, el a răspuns: „Da, dle Williams, o voi face cu cea mai mare plăcere”.

De trei ori mai mult

După ce am verificat să fiu sigur că are adresele corecte, i-am dat o listă cu diferitele sume care trebuia să fie trimise la fiecare diviziune. În timp ce i-o înmănam, m-am surprins spunându-i: „De fapt, aș vrea să vă rog să fie trimisă o sumă de *trei ori* mai mare decât cea obișnuită în fiecare caz”.

Cu o privire telescopică, vedeam în minte cifrele din conturile noastre. Da, aveam în bancă destui bani ca să acopere sumele alocate fiecărui loc, pentru trei luni, dar, desigur, nu prea mai rămăneau rezerve!

Casierul a spus că îmi va îndeplini dorințele. Am dat să plec de la ghișeu, dar m-am întors iarăși. „Ați vrea să fie trimiși chiar acum?” am insistat eu.

Dumnezeu va face minuni, dacă va fi necesar, ca să ajute biserica, oricare ar fi criza din fața ei – de ordin financiar sau de altă natură.

„Da, desigur, dle Williams; îi voi trimite imediat”, a răspuns casierul.

Când mă îndreptam spre bancă, în dimineața aceea, tremuram așa de tare, încât abia puteam să merg. Dar, în incinta băncii, tot tremuratul și toate temerile mele au dispărut. Când am ajuns pe stradă, am început iar să tremur. Cum puteam să le explic conducătorilor de la Conferința Generală ceea ce tocmai făcusem, fără autorizarea lor?

Am simțit din nou apăsarea pe umăr și am auzit glasul care îmi spunea: „Du-te la cealaltă bancă și trimite fondurile acelea acum”. Din tonul vocii, am înțeles că nu era timp de pierdut!

Și de data aceasta, am îndeplinit porunca. La a doua bancă, am întâlnit iarăși o primire cordială și am

transferat fondurile pentru misiuni exact așa cum o făcusem la prima bancă, fără să uit să-l previn pe casier că banii trebuia să fie trimiși imediat, telegrafic. Am primit aceeași asigurare pe care o promisem la cea dintâi bancă.

Următorul pas a devenit apoi clar pentru mine – trebuie să trimit la diviziuni această telegramă: „Păstrați fondurile. Urmează scrisoare”. După ce am rezolvat și lucrul acesta, am realizat brusc că eram complet epuizat.

A fost liniștitor gândul că acum puteam să iau trenul înapoi spre Washington și apoi tramvaiul până la Takoma Park. Urma să ajung pe la ora 3 după-amiază, iar birourile Conferinței Generale aveau să fie închise. Și totuși, mulți adventiști aveau să umble grăbiți pe străzi, într-o parte sau alta, pregătindu-se pentru Sabat. Preferam să nu întâlnesc pe nimeni.

Deoarece capătul de linie al tramvaiului este în fața unei zone comerciale,* mă întrebam dacă îmi va spune cineva că a fost nevoie de mine la birou, în dimineața aceea. Obosit și neliniștit, m-am rugat: „Doamne, ajută-mă să ajung acasă singur. Să nu fiu obligat să vorbesc cu nimeni când ajung înapoi. Te rog, ajută-mă!”

Cu siguranță că ațipisem puțin. Am fost surprins să constat că trenul în care călătoream era tras pe o linie secundară. În curând, conductorul ne-a explicat că în fața noastră avusesse loc un accident și că va dura un timp până când linia va fi eliberată. Când am ajuns în cele din urmă la Gara Union din Washington, în centrul orașului, și am mers apoi cu tramvaiul la Takoma Park, era deja întuneric.

Dimineață am înțeles

Străzile erau pustii. Am trecut pe lângă cele câteva blocuri și am ajuns acasă, pe strada Carroll fără să întâlnesc nici un cunoscut. Peste puțin timp m-am culcat, după ce m-am rugat ca Domnul să-mi dea un somn odihnitor în timpul nopții și să mă

ajute să nu mă trezesc în Sabat cu mintea tulburată din cauza activităților zilei trecute.

Domnul mi-a ascultat rugăciunea, pentru că am dormit bine. De fapt, se luminase de-a binelea în acea zi de Sabat, înainte să mă trezesc, și soarele își întindea razele peste patul meu. Era 4 martie 1933 și totodată ziua în care un nou președinte al Statelor Unite – Franklin D. Roosevelt – trebuia să fie instalat oficial la Casa Albă. Am stat întins câteva clipe. Ce bine era să mă relaxez!

Atunci, prin fereastra deschisă, am auzit glasul răgușit al unui vânzător de ziare: „Ediție specială! Ediție specială! Băncile s-au închis! Ediție specială! Băncile s-au închis în toată țara!”

Am sărit din pat. Îmbrăcat în pijama, am alergat la ușă să iau un ziar. Trebuia să știu ce se întâmplase! Pe prima pagină, cu litere foarte mari, groase, scria: „Băncile s-au închis în toată țara!” Când am început să înțeleg ce însemna aceasta, ochii mi s-au umplut de lacrimi, împiedicându-mă să citesc.

Am fost adânc umilit când am înțeles că Domnul mă folosise ca să salveze cea mai mare parte a fondurilor noastre pentru misiuni. Am folosit restul Sabatului singur cu Dumnezeu, laudându-L pe Domnul. L-am rugat să mă păstreze totdeauna umil în serviciul Său.

Imediat după apusul soarelui, telefonul meu a sunat strident. Era fratele J. L. Shaw, trezorerul nostru de la Conferința Generală. El convoca imediat o întâlnire a personalului din contabilitate în biroul său. „Ați auzit știrea”, a spus el. „Ce vom face ca să le trimitem bani misionarilor noștri?” Apoi a închis telefonul, înainte să-i pot răspunde.

Am observat că, în timp ce intrau în biroul fratelui Shaw, toți trezorerii erau încordați și fiecare vorbea cu o voce stinsă. Toți erau îngrijorați mai ales pentru lucrătorii noștri de pe alte continente. „Dacă băncile sunt închise, nu vom avea fonduri să-i întreținem pe misionarii noștri în câmp; nu vom avea

bani nici să-i aducem acasă”, ne-a explicat fratele Shaw.

Atunci, am cerut permisiunea să vorbesc și le-am istorisit liniștit experiența mea.

În seara aceea, am avut un timp de rugăciune, nu o întâlnire de lucru. În loc să ne luptăm în rugăciune, implorând ajutor, au fost rugăciuni de laudă și de recunoștință pentru călăuzirea minunată a lui Dumnezeu. Nu am uitat nici să-L rugăm să ne păstreze umili în viitor. O, ne-am rugat, fie ca El să ne conducă totdeauna așa cum ne-a condus de data aceasta.

Când ne-am ridicat de pe genunchi, cineva a spus că am fost așa de preocupati de misionarii noștri din alte continente, încât nu ne-am gândit deloc la nevoile lucrătorilor de la Conferința Generală. Cum le vom asigura salariul? Pentru cât timp vor fi închise băncile? Atunci mi-am adus aminte de plicurile cu sume de câte 1.000 de dolari, din micul seif din biroul meu. Am numărat repede plicurile. Administrați cu grijă, banii urmau să ne ajungă ca să acoperim salariile pentru următoarele trei luni – aceeași perioadă pentru care am trimis și fonduri la diviziuni, cu o zi mai devreme.

In dimineața aceea, când fratele Williams a luat loc, era evident că adunarea fusese adânc emoționată.

Mii de bănci mici au fost închise pentru totdeauna pe data de 4 martie 1933. Multe bănci mari și câteva bănci mici, dar puternice, s-au redeschis doar după trecerea unei perioade pline de panică – o perioadă de trei luni. În tot acel timp, nu a fost posibilă trimiterea de fonduri în afara Statelor Unite.

În acea perioadă, Biroul pentru Misiuni al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea nu a chemat înapoi nici un misionar. Nici Conferința Generală nu a considerat necesar să împrumute fonduri ca să-și continue activitatea, iar salariile angajaților de la Conferința Generală au fost plătite la timp, în perioada în care băncile au fost închise, cu bani din plicurile date și stampilate, din micul seif

Purtare de grijă providențială

Într-o scrisoare purtând data de 5 ianuarie 1975, adresată fratelui Robert E. Osborn, pe atunci trezorer asociat al Conferinței Generale, autoarea a arătat cum Dumnezeu a extins binecuvântările minunii din 1933. Ea explica felul în care, printr-un complex de împrejurări, a ajuns să fie trimisă la New York, 17 ani mai târziu (în 1950), ca să reprezinte biserica la o convenție internațională a asistentelor medicale.

Ea a scris următoarele: „În prima pauză, stăteam în picioare la locul meu și făceam o schiță a locurilor din sala de convenții etc. Deodată am constatat că sunt înconjurată și, ridicându-mi privirea, am văzut un grup mare de asistente medicale. Toate doreau să-mi vorbească. Am încercat să le explic faptul că eu nu sunt asistentă medicală, ci doar stenodactilografă, și că mă aflam acolo ca să iau note pentru dra Burnett. Ele au spus: 'Dar sunteți de la sediul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea?' 'Da.'...”

Au spus că ele toate sunt asistente medicale, că fac parte din diferite biserici și fiecare dintre ele a dorit să transmită mulțumiri Departamentului Medical al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru ajutorul la timp potrivit, pe care-l primiseră în perioada acelei teribile închideri a băncilor din Statele Unite. Ele considerau că s-ar fi descurcat extrem de greu dacă asistentele medicale adventiste din diferitele regiuni, în care lucra fiecare, nu și-ar fi primit într-un fel oarecare salariul obișnuit și... nu l-ar fi împărțit cu cele ale căror biserici nu au avut posibilitatea să le trimită banii”.

din biroul fratelui Williams.

* Linia de tramvai a fost scoasă de câteva decenii.

Emma Howell Cooper, în prezent decedată, a fost secretară în cadrul Departamentului Tineret al Conferinței Generale la data când au avut loc evenimentele prezentate în acest articol.

Adrian Bocăneanu

În Sabatul din 25 noiembrie 2000 m-am aflat la Chișinău, cu ocazia sărbătoririi a 110 ani de istorie adventistă în Republica Moldova.

Sosind vineri dimineață la Chișinău, cu autobuzul, am avut ocazia să discut cu noul președinte al Diviziunii Euro-Asia, dr. Artur Stele. Fratele Stele este rus din părinți de origine germană. Ultima sa poziție a fost de președinte al Seminarului Teologic de la Zaoski. Este creativ și curajos, dar destul de prudent și sensibil la așteptările oamenilor. Am vorbit despre posibilitățile de cooperare între teritoriile noastre, în special cu Moldova. Am constatat că apreciază lucrarea din Moldova – consacrarea, sinceritatea și spiritul de sacrificiu ale bisericii noastre de aici. Diviziunea a înființat un Consiliu de misiune, care este format din conducători ai bisericii din teritoriul diviziunii și din profesori de la seminarul de la Zaoski. Obiectivul este discutarea metodelor de evanghelizare care să fie folosite pentru populația incredibil de variată din diviziune. Poate că ați auzit de cuvântul „contextualizare”. Se pot face lucruri extraordinare pentru a aduce solia noastră la populații diverse. Însă trebuie identificate acele elemente care nu pot fi modificate ca să se adapteze culturii. Ca unii care avem de transmis Evanghelia într-un mediu destul de asemănător, va fi foarte folositor să avem consultări regulate și să conturăm metodele de lucru cele mai potrivite.

Am avut, de asemenea, o discuție cu fratele Ilie Leahu, președintele Uniunii din Moldova. Ajutorul nostru este încă foarte dorit și prețuit. Foarte mulți îmi aduceau aminte de seminarele ținute de fratele Lucian Cristescu, de evanghelizările ținute de frați de la Conferința Moldova, de sprijinul acordat pentru inițierea lucrării de exploratori și pentru îmbunătățirea colportajului.

Vineri seară am vizitat o comunitate rurală numită Boteni. Serviciul divin de vineri seara începe la ora cinci și cred că au participat aproape toți cei 160 de membri. Sala era foarte mare, poate pentru 400 de locuri, și fusese construită în perioada 1990-1997. Primirea a fost foarte caldă, așa cum întotdeauna cei veniți din România sunt

întâmpinați în Moldova. Cei prezenți, între care destul de mulți tineri, au fost foarte receptivi la predica mea.

A doua zi, în Sabat, programul s-a desfășurat în Palatul Național, în centrul capitalei. Sala, de peste 2000 de locuri, era frumos decorată, cu inscripții în limbile română și rusă: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul” (Deut. 8,2). Înainte de începerea programului (ora 10), o fanfară a cântat afară, pe treptele palatului, apoi a continuat în sală, urmată de alte formații și de soliști. La ora 10, programul a început cu citirea celor trei solii îngerești, însoțite de semnale de trompetă. Astfel s-a deschis un program care a durat exact patru ore, până la ora două, timp în care nimeni nu s-a mișcat, nimeni nu a ieșit, în ciuda faptului că sala era neîncălzită! O bogăție de puncte muzicale – de la soliști și mici ansambluri până la un cor de aproape 170 de persoane! Fratele G. Pirojoc, care conduce noul seminar teologic al bisericii din Moldova, a prezentat în trei segmente istoricul adventismului în Moldova. Cercetarea arhivelor a scos la lumină existența unor creștini care ținneau sâmbăta prin anii 1600!

Dezvoltarea bisericii în Moldova este strâns legată de România, mai ales în perioada 1918-1944. Spre sfârșitul anilor 1920 și începutul anilor 1930, Conferința Moldova de Nord (cu sediul la Cernăuți) și Conferința Moldova de Sud (cu sediul la Galați) făceau parte din Uniunea Română. Au fost trimiși în Basarabia evangheliști, misionari și colportori și au fost formate trei câmpuri misionare: Câmpul de Nord (teritorii locuite de ruși), Câmpul central (teritorii locuite de români) și Câmpul de Sud (teritorii locuite de bulgari, găgăuzi și alții). În 1930, în Basarabia erau 1927 de membri, adică 12% din numărul total de 16.102 membri ai Uniunii Române. Mulți dintre pastorii acelor timpuri și-au făcut pregătirea în România, dintre aceștia remarcându-se în mod special fratele Tudor Melnic și fratele Alexandru Popov, care a fost un misionar deosebit de activ și președinte de conferință în perioada foarte dificilă a

războiului și a dictaturii.

La încheierea războiului, au fost reînregistrate numai 13 comunități, cu un total de 300 de membri! Comunitatea din Chișinău nu a fost reînregistrată până în anul 1966. În 1956 erau 19 comunități, cu 1237 de membri. Au fost ani dificili, în care autoritățile făceau eforturi sistematice de restrângere a lucrării, iar pentru supraviețuirea bisericii erau folosite toate metodele posibile, aproape ca în condiții de ilegalitate. Adeseori, frații activi erau chemați la autorități, unde erau somați ca în 24 de ore să părăsească localitatea.

Într-o asemenea situație a fost și fratele Tudor Melnic, absolvent al clasei 1935 la Brașov-Stupini. Încercarea de a se stabili la Bălți a fost împiedicată de

Securitate. Apoi a mers la Vulcănești, dar nici acolo nu a fost lăsat mai mult de un an. Atunci familia Melnic a plecat la Sorocea, unde fratele pastor s-a angajat la cariera de piatră. Astfel, Sorocea a devenit un centru pentru instruirea tinerilor

slujbași. Aceștia veneau unul câte unul la fratele Melnic și primeau lecții de doctrină, de omiletică etc. În felul acesta a fost pregătită o grupă de tineri, care mai târziu au fost angajați ca lucrători biblici. Acesta a fost un moment decisiv în viața bisericii din Moldova. În 1965, într-o ceremonie clandestină, desfășurată în casa unor frați în timpul nopții, patru tineri pastori au fost hirotoniți.

În continuare, pregătirea cadrelor se făcea individual. Fratele Ion Gumeniuc, lucrând în Dezginja, l-a pregătit pe Ștefan Bairactor, care a devenit primul lucrător biblic și primul pastor pentru găgăuzi.

În 1966, a fost luată hotărârea de a întemeia Institutul Teologic din Moldova, cu fratele Tudor Melnic director. Au fost pregătite manuale în limbile rusă și română, și lecțiile se predau în casele lucrătorilor de la conferință. Întreaga activitate era ilegală și, atunci când autoritățile aflau unde se ținneau cursurile, profesorii și elevii își schimbau locul.

La mijlocul deceniului al optulea au apărut primele semne de relaxare din partea autorităților. În 1974, Moldova a

Continuare la pagina 31

Religia va uni lumea?

O analiză privind întâlnirea la vârf pentru pacea lumii, la sfârșit de mileniu

Intâlniri remarcabile la ONU ilustrează modul în care religia revine pe agenda mondială – în special ca mijloc de a aduce unitatea unei planete ostile și divizate. Deși tensiunile religioase continuă să producă îngrijorare, în spatele mesajului pentru unitate pândesc alte pericole.

Întâlnirea la vârf pentru pacea lumii, a conducătorilor religioși și spirituali, s-a desfășurat la New York, între 28 și 31 august 2000, precedând imediat ultima Adunare Generală a Națiunilor Unite din al doilea mileniu. Conferința, la care au participat peste 1.000 de delegați, a reprezentat cea mai mare întâlnire de acest fel a conducătorilor diferitelor religii ținută vreodată. Au participat călugări budiști în robe de sofran și preoți ortodocși în sutane, conducători spirituali amerindieni cu podoabe din pene în jurul capului și jainiști îmbrăcați în alb, hinduiști acoperiți cu eșarfe și muftii musulmani cu ținută neagră.

Au lipsit în principal conducători protestanți, mai ales cei din Statele Unite. Evident, unii nu au primit invitație. Știri apărute în presă aduseseră deja în atenție nemulțumirea bisericilor evanghelice care nu fuseseră invitate, precum și opiniile contradictorii cu privire la Dalai Lama, conducătorul budist exilat. Invitația lui a sosit târziu și a fost trimisă doar după multe presiuni, de teamă ca guvernul chinez să nu fie deranjat. Dalai Lama a răspuns că, întrucât prezența sa ar fi problematică, el a ales să nu participe.

Se pare că nu a fost singurul. Un reprezentant al unui mare ordin catolic a spus că alegerea invitaților și programul conferinței sunt „bizare” și că ordinul său a ales să nu participe. Bapțiștii din Sud, din Statele Unite, precum și un număr de alte biserici importante s-au întrebat de asemenea de ce nu au fost invitați. Nici Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu a fost invitată, deși a corespondat cu organizatorii.

Întâlnirea la vârf, care s-a ținut la sala de bal a hotelului Waldorf-Astoria,

a declanșat multe comentarii. „O bună ocazie pentru dialog, dar slab organizată și cu rezultate îndoielnice”, a comentat un delegat din partea unei grupări interreligioase. Un altul a afirmat că un delegat reprezentând o religie orientală i-a spus că este voința lui Dumnezeu să nu existe decât o singură religie, fapt care a dat naștere la întrebări dacă nu cumva este promovat scenariul „o singură lume, o singură religie”.

Alții au exprimat îndoieli despre motivele organizatorilor și s-au între-

bat dacă nu cumva pe aceștia îi interesează mai mult unele noțiuni religioase sincretiste decât promovarea dialogului interreligios. Ted Turner, fondatorul postului de televiziune CNN, și miliardarul canadian Maurice Strong, care au finanțat evenimentul, au ridicat alte întrebări despre rolul și intențiile lor. În alocuțiunea sa în cadrul conferinței, Turner a spus: „Cu toții suntem o singură rasă și nu există decât un singur Dumnezeu, care Se manifestă în moduri diferite”.

De asemenea, au fost puse întrebări privind natura legăturii dintre acest eveniment și Organizația Națiunilor Unite, precum și gradul de finanțare de către ONU a unui astfel de eveniment. (Deși prima întâlnire s-a ținut în sala Adunării Generale a ONU, evenimentul nu a fost organizat de ONU.)

Sunt lăudabile apelurile la înțelegere și dialog ale multor lideri. Fără îndoială că întâlnirile interreligioase pot să fie foarte folositoare în ce privește dezvoltarea recunoașterii și înțelegerii reciproce, precum și în promovarea toleranței și armoniei religioase. Recunoașterea importanței religiei este, de asemenea, binevenită, deoarece problemele care țin de credință au un rol important în viața multor locuitori ai acestei planete aflate în necaz.

Un tărâm extraordinar

În discursul său în cadrul summitului religios, secretarul general al ONU, Kofi Annan, și-a exprimat clar punctul de vedere:

„Religia poate fi un tărâm cu o putere extraordinară. Ea poate să ofere consolare în momente de tulburare. Ea poate să dea sens acolo unde aparent nu există logică. Poate să ne dea putere să înfruntăm greutățile de ordin fizic și spiritual ale vieții. Religia ne ajută să ne găsim locul în cosmos; ea unește familii și comunități; ea îi înzestrează pe oameni cu compasiune și moralitate. Indiferent dacă ai o credință lipsită de îndoială sau dacă te lupți cu îndoiala, indiferent dacă faci parte dintr-o comunitate religioasă sau te închini în locul tainic al sufletului tău, practicile și credințele religioase fac parte dintre fenomenele care ne definesc ca oameni”.

Secretarul general al ONU a adresat apelul de „a reafirma dreptul fundamental al fiecărei ființe omenești la libertatea religioasă: dreptul de a se închina, de a înființa și a menține locuri de închinare, de a scrie, a publica și a-i învăța pe alții, de a celebra sărbători, de a-și alege conducătorii religioși și de a comunica cu alții, din aceeași țară sau din țări diferite. Acolo unde religiile și adepții lor sunt persecutați, defăimați, atacați sau nu li se respectă dreptul la un proces corect, noi toți suntem umiliți, societățile noastre sunt subminate. În secolul al douăzecii și unulea nu trebuie să existe loc pentru bigotism și intoleranță religioasă”.

Konrad Raiser, secretarul general al Consiliului Mondial al Bisericilor, a încuviințat faptul că religia trebuie să facă parte din agenda lumii și că este tot atât de importantă ca politica și economia. El a spus că „orice religie adevărată vrea dreptate, pace și armonie”. Aproape fiecare vorbitor a fost de acord cu aceste idei. Cardinalul Arinze, președintele Consiliului Pontifical pentru Dialog Interreligios, reprezentând Vaticanul, a vorbit despre nevoia acestei armonii.

„Colaborarea dintre oameni din toate religiile lumii este necesară pentru a mobiliza corespunzător inimile și conștiințele. Papa Ioan Paul II dă un exemplu personal ca promotor al împăcării și al armoniei între oameni de diferite religii, culturi și limbi. Promovarea păcii face parte integrantă din ceea ce înseamnă a fi catolic.”

După atâtea cuvinte despre pace și armonie, probabil au fost iertați cei care au uitat că violența inter-religioasă continuă să îndure această

lume. Documentul final – o declarație despre pace – i-a angajat pe delegați să lucreze împreună pentru pacea lumii și să creeze mai multă apropiere între comunitățile lor religioase.

Planul de a forma un Consiliu Internațional Consultativ din care să facă parte conducători religioși și spirituali la Națiunile Unite pune religia chiar în inima forumului mondial, iar scopul acestui consiliu este să se pronunțe ca singurul glas religios.

Un statut nou?

Unii cer să fie creat un Birou pentru Probleme Religioase în cadrul Secretariatului ONU. Cu toții am saluta recunoașterea importanței religiei, dar este aceasta ceea ce vrem să susținem? Observați, de asemenea, următoarele comentarii entuziaști:

„Acest summit al conducătorilor religioși, ținut înaintea ultimei întâlniri la vârf din acest mileniu a conducătorilor lumii, care va avea loc săptămâna viitoare,

constituie un moment definitoriu pentru omenirea întreagă.” – Rabinul Arthur Schneier, Fundația Apelul Conștiinței.

„Religia poate să ofere viziunea și să descătușeze energia spirituală necesară pentru a călăuzi omenirea spre o nouă ordine mondială, demnă de destinul ei.” – Dr. Albert Lincoln, secretarul general al Comunității Internaționale Baha'i.

Probabil că nu va exista mâine o nouă ordine religioasă în lume. Dar se dezvoltă tendințe și cei care au ochi trebuie să vadă, cei care au urechi, să audă, iar cei care au minte, să înțeleagă. Mai presus de toate, nu trebuie să stăm pe margine și să ignorăm evenimentele, ci să fim chiar în grosul acestor evenimente importante, făcându-ne auzit glasul.

Articolul a fost scris de Jonathan Gallagher, care lucrează în cadrul Departamentului Relații Publice și Libertate Religioasă al Conferinței Generale și este persoana de legătură între Conferința Generală și ONU.

Adventist Review, 12 octombrie 2000

Republica Moldova... / Urmare de la pagina 29

fost vizitată de Theodor Carcich, vicepreședinte la Conferinței Generale, iar după trei ani, de Alf Lohne, alt vicepreședinte al Conferinței Generale care a contribuit la legalizarea bisericii. În 1979, după ce avuseseră loc două congrese ilegale, s-a desfășurat primul congres oficial al bisericii din Moldova. Au fost aleși conducători ai bisericii, care imediat au pus în aplicare planuri curajoase de vestire a Evangheliei și de consolidare a bisericii.

În anul 1989, a fost organizată Uniunea de Conferințe a Bisericii Adventiste din Moldova, cu două conferințe (de nord și de sud), iar schimbările politice de la începutul ultimului deceniu al secolului au condus la o dezvoltare fără precedent. În acest an, biserica numără peste 11.400 de membri, care se închină Domnului în 129 de biserici locale și 90 de grupe.

Cu acest prilej, a fost prezentată cartea *Scurtă istorie a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea de la est de Prut*, scrisă de un cercetător în istorie, V. Stavilă, care și-a luat doctoratul la Universitatea A. I. Cuza din Iași. Autorul (care nu este adventist) a citat în încheiere o declarație făcută într-un cerc intim de către Nicolae

Iorga, pe atunci prim-ministru și ministrul cultelor în România: „Singurii care, prin zelul lor misionar și prin metoda lor de evanghelizare, ar putea

aduce reforma și îndreptarea morală în poporul românesc sunt adventiștii”. La aceasta, dl Stavilă a adăugat: „Aceasta este și convingerea mea personală”.

Au fost prezentați și au luat cuvântul câțiva oaspeți oficiali, și anume dl Gh. Armașu, președintele Secretariatului de Stat pentru Culte în Republica Moldova. Între altele, domnia sa a spus: „Dacă scădem din cei 110 ani timpul când ați fost persecutați și în ilegalitate, rămân puțini ani; așa că sunteți o biserică foarte tânără”. A mai vorbit un pastor baptist din Chișinău, deputat în Parlamentul Moldovei.

O scurtă predică a fost rostită de fratele Artur Stele, președintele Diviziunii Euro-Asia.

După o pauză de o oră, la ora trei după-amiază a început a doua parte a programului. Sala era din nou plină, participanții, bucuroși și foarte ordo- nați. Când am fost invitat să adresez un

cuvânt de salut din partea bisericii din România, sala a început spontan să aplaude, pentru că legăturile dintre bisericile noastre înseamnă foarte mult.

Am folosit ocazia să înmănez fratelui Ilie Leahu, președintele uniunii, efigia Institutului Teologic de la Cernica.

Am plecat cu inima plină de apreciere și de admirație pentru biserica adventistă din Moldova, despre care pot să mărturisesc că este viguroasă, sinceră, vizionară

și consacrată. Am avut multe de învățat în această vizită.

Din Buletinul președintelui Uniunii, 30 noiembrie 2000

Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia angajează o asistentă medicală.

Este necesar ca persoana angajată, pe lângă o bună pregătire profesională, să cunoască și să adere la principiile lucrării medicale misionare așa cum sunt descrise în Spiritul Profetic. Cunoașterea limbii maghiare sau germane, precum și experiența profesională constituie avantaje.

Pentru relații, sunați la 065-169169.

Dr. Sorin Moroșan

Numărul de față al *Curierului*,
prin Editorial și prin Cuvântul președintelui,
ne cheamă la unitate în Cuvânt și prin Cuvânt.
Problemele familiei își găsesc o reprezentare specială,
având în vedere Săptămâna Căminului Creștin, în cele două articole
excelente despre căsnicie și despre mânia.
Un loc important este rezervat sărbătorii de la Cernica și interesantului
program TINSERV, de la care așteptăm mult.
Deosebit de interesant este articolul „Dumnezeu
era pregătit în ziua când s-au închis băncile”.
În numărul viitor vom privi din nou asupra noțiunii
de „biserică a rămășiței” și asupra lucrării destinate
acestui ultim segment al bisericii lui Dumnezeu.

